

ZENGIANT

Laimėt arba mirt pasiryžom!

KOVOS KELIU ŽENGIANT

127

DAIŪŲ IR EILĖRAŠČIŪ RINKINYS

I tomas

Iš kovų su bolševikais
1944-50 m.m.

L L K S

PRISIKĖLIMO Apygardos leidinys

Būstinė - - - - - 1950

Garbė Tau, Tėvyne, turinčiai sūnų ir dukrų, pasiryžusių dėl Tavo garbės ir laisvės aukotis ir mirti, kurie savo auka pina Tau nevystanti garbės vainiką, kad Tavo vardas ir laisvė liktų amžiams nežuvę!

Laisvės Kovotojau!

PRISIKĖLIMO Ap. prt. *j. pak.* **Vytai**, ...

Tau, pamiršusiam kasdieninį gyvenimą ir jo lūkesčius, pamynusiam po kojomis, daug skaudžių nelaimių ir pražūti nešanti, pikčiausią blogį - alkoholį, aukojančiam Tėvynei viską, net ir save, už *rupestingą bei tvarkingą darbą išleidžiant bei dauginant "K. K. Ž." ir kitus leidinius.*

apdovanotam Laisvės Kovos Kryžiaus III laipsnio su *gėuolo lapais* ....., juoste, 1950 m. *kalendoriaus* ... mėn. *17* d., skiriamas Kovos Keliu Žengiant I-sis tomas, kuris ir toliau testiprins Tavo dvasią, jėgas ir meilę Tėvynei, kurios gerovei ir Tu esi pasiryžęs gyventi ar mirti.

PRISIKĖLIMO Komitetas kovai su alkoholizmu:

1950.09.12

Timurtaş
Gequniz

Garbė Tav, Tėvyne, turinčiai mūsų ir
daryti pasiryžusių dėl Tavo garbės ir
laisvės sukurti ir mirti, kurie savo su-
ka pilsa Tav nevystantį garbės vainiką,
kad Tavo vardas ir laisvė liktų amžiams
nešuvę!

Laisvės Kovotojai!

PRISILINKO AP... p... Vytai
Tav, gamtiniam kasdieninį gyvenimą ir
jo iškasimą, pamušiam po kojomis,
dang skanėčių nelaimis ir prastū ne-
šanti, pikčiausia blogi - alkoholi, su-
kojančiam Tėvynei višką, net ir esve,
nė sugestingai bei tvarkingai darbe išleidant bei
dėdinti "K. B." ir kitus leidinius

apdovanojam Laisvės Kovos Kryžiaus III
laipsnio su...
tėle, 1950 m. balandžio 9 d. mėn. 4. d. akt-
riama Kovos Kelio Žengiant I-ta tomas,
kuris ir toliau tęsytinas Tavo dvasia,
jėgas ir meilę Tėvynei, kurios gerovei
ir Tu esi pasiryžęs gyventi ar mirti.

Handwritten signature
1950

PRISILINKO Komitetas
kovai su alkoholizmu:

1950

REMKITE LIETUVOS LAISVĖS KOVOS SAJŪDĮ!

REMKITE LAISVĄ LIETUVIŲ SPAUDĄ!

Latvian Revolution

Latvian Revolution

REMKITE LIETUVOS LAISVĖS KOVOS SĄJŪDĮ!

REMKITE LAISVĄ LIETUVIŲ SPAUDĄ!

Handwritten signature

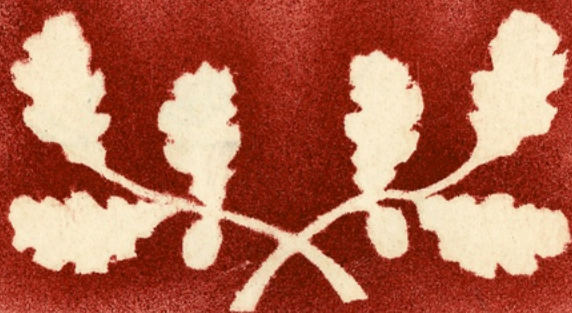

Lietuva, Tėvyne mūsų,
Tu didvyrių žeme!
Iš praeities Tavo sūnūs
Te stiprybę semia.

Tegu Tavo vaikai eina
Vien takais dorybės,
Tegu dirba Tavo naudai
Ir žmonių gerybei.

Tegu saulė Lietuvos
Tamsumus pašalina,
Ir šviesa ir tiesa
Mūs žingsnius telydi.

Tegul meilė Lietuvos
Dega mūsų širdyse.
Vardan tos Lietuvos
Vienybė težydi!

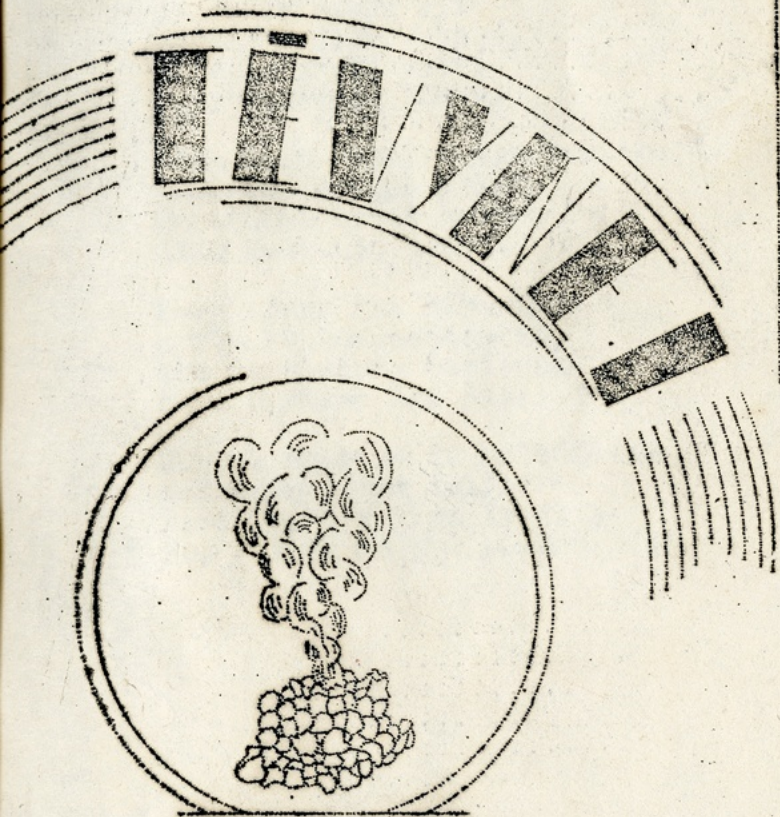

[A large rectangular area in the center of the page contains extremely faint, illegible text or markings, possibly a watermark or a very light print. The text is barely visible against the aged paper background.]

Nevargsi tu, tėvų šalele,
Visvien kas mums beteks patirt.
Visi mes žinom vieną kelią -
Laisviem gyvent, laisviem numirt.

Žukauskas

Reverend Mr. J. J. ...
...
...

...

L I E T U V A I

Iš siaubingųjų rytų
Slinko maršos debesų,
Tada Tu graži buvai
Akim melsvųjų ešerų.

Užgniaužė priešai Tau krūtine,-
Barbarsi Azijos gelmių.
Mastebusi buvai tuomet Tu
Akim melsvųjų ešerų.

Daug sąsarų Tau nubangavo
Kartu su Nemuno bangom,
Kad raudonasis teutonas
Tave kankina iki šiol.

Neverk daugiau ir nelidėki,
Melsvųjų ešerų šalie!
Kovon savo vaikus lydėki,-
Tau laisvą dovanų parneš jie!

LAISVĒS ANGOJE

Pavasaris sulaužē jau
Ledinius pančius upiņ.
Ko Tave liūdint aš matau,
Didšiam skausme parklupus?

- Neverk, ir tavo dienos greit
Bus, kaip šiedeliņ, tyros.
Nereiks jau baudžiavā Tau eit, -
Parneš Tau laisvę vyrai!

Iššluosime gatves švariai,
Kad purvo nebebūtu.
Šandien - artojai, ryt - kariai
Papuošim Tave rūtom.

Pavasaris sulaužē jau
Ledinius pančius upiņ.
- Neverk, jau aušrā aš matau,
Jau laisvę skelbs greit lūpos!

T Ė V Y N Ė I

Tėvyne, Tu motina senute,
Raukšlėtu veidu, bet žydriom akim.
Prikelsime Tave tavo vaikai sukruotę,
Prie Tavo kojų bursimės aplink.

Atnešim laisvę Tau, brangioji,
Laimužių daug, oi daug atnešim...
Pails ir niekšai taip terioję,
Tu šviesų, šviesų kelią rasi.

Ir vėliai gintaro krantuos
Atgimusi kasas dabinsi.
Sūnams gi, žuvusiems už Tave,
Puokštes gražių gėlių priskinsi.

Tavo dukrelės lietuvaiteš
Vėl sės radastą į darželį.
Vėliau žalių žolynų puokštėm
Jos apkaišys laukų smūtkelį.

Ir kaip džiugu! Tu vėl laisva
Plačiuos kraštuos garbe skambėsi.
Tu - kartą prisikėlusį,
Antru kartu nebekentėsi!

NELIŪSKI, MOTINA TĒVYNĒ

Stovite tylūs, nusimīnē
Tauriujū lietaviū minia,
O niekas kitas juk Tēvyne
Nebemylējo tiek, oi ne!

Širdys sukruvintos sustingo,
Jūs, negalina pažint...
O Lietuva, kur laimē dingot? -
Kā šīandien tuo vardu vadint...

Sumynē, sutrempē ī niekus
Tā šventā varda - Lietuva.
O buvo Tavo veidas šviesus
Kaip rytmetēlis, kaip aušra.

Kada laukuose brendo turtai
Auksinēm varpomis kviečū,
Lakštutēs čīulbesio užburta
Kokia laimīga buvai Tu.

Neliūski, motina Tēvyne,
Neliūskit, brangūs jos vaikai! -
Baigias nuožmi kančū gadynē,
Jau skamba džiugesio varpai.

Uēgys vēl ēaizdos Tavo kūno,
Ašaros veido nebeplaus,
Kai parazitū-atējūnū
Pēdsakus upēs nuskalaus.

PO ŽYGIŲ IR KOVOS GRIAUSMŲ

Atmerkei mėlynas akis,
Iš smėlių miego pabudai.
Nuo rankų numetei grandis -
Sutraukė jas karių kardai.

Aušra užgeso kruvina,
Padangė šypsos vėl laisva.
Ir tu šypsais graži, jauna,
Skaisti, didinga ir laisva!

Bekraštė Baltija vėl štai
Bučiuoja kojas Tau meilisi.
Trispalvės, plaudančioj sukštai
Saulutės žaidžia spinduliai.

Kovos arų šventi kapai
Audringus primena laikus,
O laisvės ir kovų darbai
Didingam džiaugsmui guodžia mus.

Po žygių ir kovos griausmų
Gražus pavasaris štai šis.
Nauja garbė naujų džiaugsmų,
Tėvyne brangi, štai mūsų!

AŠ NEMANIAU

Aš nemaniau, kad, kaip senovėj
Dabar lietuviai taip kovos
Ir netikėjau, kad matysiu
Naujus didvyrius Lietuvos.

Bet vieną kartą, šelstant vėjui, -
Tamsiojoj rudenio nakty
Per lietu, darganą atėjo
Su nuostabia drąsa širdy.

Atėjo sušalę, sulyti,
Bet su šypsniu drąsiuos veiduos.
Iš gimtų namų išvyti
Kovoja tėviškės laukuos.

Kartą pamatęs partizanus -
Nebeužmiršiu niekadės.
Dabar tikiu, Tėvyne meno,
Kad jie Tave dar išvaduos!

Nors apie juos šimtai pavojų,
Grąsina priešai mirtimi,
Bet dėl Tėvynės jie kovoja
Dvasia, siela ir širdimi.

Drąsiai kovokit iki galo -
Mes malsimės karštai už jus,
Prašysim Dievo Visagalio,
Kad laimintų jūsų kelius.

LIETUVA, ŠALIS RAUSVŲ SAULĖLEIDŽIŲ

O Lietuva, šalis rausvų saulėleidžių,
Kur liejas prakaitas per vasaros karštas.
O Lietuva, tikrai mes netikėjom,
Kad taip žiauriai Tu būsi pavergta!

Matau sė Tavo veidą liūdesyį pabalusį,
Matau išvargintas Tavo akis gražias,
Jaučiu, kaip Tavo širdy skausmas dalosi
Ir gal dėl to Tu šiandien prislėgta, liūdna.

Žinau, Tu išdidi ir vyliams netikėsi,
Tu nesuklupsi prieš teriotojų gaujas,
Tik dar aukščiau iškėlus puikią galvą
Žengsi per slėnius, kalnus ir upes.

Žinau, Tu nevergausi niekad niekšams,
Žinau tikrai, nes gimusi esi laisva.
Retežiai rankas Tavo nors ir kaustys,
Vis tiek akyse degs vilties ugnis gyva.

O Lietuva, kad Tu dar kelsies,
Tų išdidi, maža, laisva šalis!
Tikiu tikrai į ateitį sė šviesią,
Nes laisvas gimęs - nevergauja niekada!

AUŠROS BELAUKIANT

Neskinsi darželyj jurginų žiedus -
Ruduo juos nuskyne.
Kada gi iš sapno klaikaus to pabus
Nuvalginta mano Tėvynė?

Argi amžinai ta prakeikta dalia,
Kaip šuo, mus sekiotų,
Kad laisvo žodžio ištart nevalia,-
Tuoį kiša už grotų.

Nenoriu tikėti, kad amžiais taip bus,
Nenoriu tikėti...
Mano Lietuva iš to sapno pabus,
Laikai gims saulėti.

Tedraškosi žvėrys, tesiaučia piktai -
Lig laiko siautimas.
Rytuose jau dega padangių kraštai -
Tai mūs atginimas.

Nors mūsų jaunuolių ir daugel supūs
Toli už Uralo,
Bet priešas sulauks (neužilgo taip bus)
Teisėto sau galo.

TAU, TĒVYNE

Tau, Tēvyne, daiņa kuo skambiausia
Ir darželio Tau rūtų žiedai.
Patikėk: Tu daugiau nevergausi -
Svetimi bus tavieji vargai.

127
Tau, Tēvyne, rytojų mes nešam
Vien giedros ir saulėtų dienų.
Juk neveltui čia kraujo tiek laša
Numylėtų tavųjų vaikų...

Tau, Tēvyne, rytojų nuausim
Ir laiminga žygiuosi Tu juo.
Jei mes laisvės trimitais negausim -
Te į akmenį virsta vanduo!

APIE LAISVĄ ŠALĮ

Vėl skambės dainelės tyliais vakarais
Ir nuskris jų aidas kloniais ir miškais,
Vėl žaliuos darželyj rūta nemari
Ir pakils į laisvą Tėviškę graži.

Nebebus tų niekšų, kurie valdo mus -
Jiems paskirta vieta į šaltus kapus.
Niekšai, išdavikai, jums to bus gana -
Už jūsų darbelius aiški šovana.

Vėl gyvens lietuviai laisvoje šaly,
Kelsis iš griuvėsių Lietuva graži.
Nuaidės dainelės kloniais ir miškais -
Mes per laisvą šalį trauksime būriais.

IŠBUČIAVAI MANE

Išbučiavai mane, kaip bitė lino žiedą,
Išbučiavai, kaip saulė pašalą,
Tai šiandien Tavo garbei himnus giedu
Ir širdimi, protu ir ašarom.

O Lietuva, brangi, graži, auksine žeme,
Tu visad man slaptina pasaka.
Tai Tau vaidilos juk likimą lemia,
Gyvenimą - ir tą jie pasuka...

Ir veržias prie Tavo jaunystė uraganu
Iščiulpt Tau iš krūtinės sopulio...
Sparnuoti norai ir Tavo ir mano
Palinko, kaip pakirstas topolis...

Išpuošiu aš Tave gyvais širdies jurginiais
Tu sielą laime man prisotinsi.
Meili Tu man, kaip tūkstantis merginų,
Myliu Tave, kaip vaikas motiną!

T Ē V Y N Ē I

Dēl Taveš, o Tēvyne, šandien aš kovoju,
Dēl Taveš, dēl Tavuju vaiku!
Dēl Taveš ir gyvybę statau į pavojų,
Tavo laisvei kelius tuo grindžiu.

Visada, net sapne apie laisvę svajoju,
Apie laisvę gimtųjų laukų... (dainuoju
Niekada, ar verkiu, ar juokiuos, ar
Nepamirštu Tavuju vargų.

O po to, kai tauta bus laisva, be pavojų,
Kai nebus jau kovų nei vargų,
Na, tada atsiras daug balsingų herojų,
Kurie sieks pinigų ir dvarų...

Bet vis tiek, nei kovos, nei vargų aš
Nes Tave, o Tēvyne, myliu! (neboju,
Ir tegul parazitaiį jausmus tuos naudoja,
Man vis tiek, dirbu tiek, kiek galiu.

MĪSKAS IR LIETUVIS

Prie žalių eglėnų, prie plačių miškų
Stovėjo žaliukas, prislėgtas minčių.
Prie jo prisiglaudus, nuleidus rankas
Graži tamsiaplaukė kalbėjo svajas.

- Šiandien paskutinė ta mūsų naktis,
Rytoj tu išeisi, vien žalioji liks.
Ir vėl tu pradingsi melsvoj tolumoj,
Tavo sugrižimas - likimo rankoj.

Ak, eglės motulės, jūs deivės žalios,
Kam sujungėt širdis ir vėl jas skiriat?
Aš myliu tą mišką, kurs supa laukus,
Kurs per vėtras šniokščia ir rauna medžius.

Ach, miške, ko verki, ko liūdi tyliai,
Miške, ko vienišo žaliuko lauki? -
Žiaurūs komunistai išplėšė širdį,
Jie paveržė norus, sukaustė mintis...

Miške, tu neverki, nedejuok, gana -
Jisai nesugriš jau daugiau pas tave.
Jis guli žemelėj perverta širdim...
Graži tamsiaplaukė jį lanko naktim.

LAISVĒS MARŠAS

Skambēk, daina, laukais Tēvynēs
Ir laisvės žygin stiprink mus.
Te Lietuva vargus pamynus
Graži, laimings vėliai bus.

Neveltui kraujo tėvų šemė
Prigėrė tiek vaikų savų...
Ją svetini atėjo šemint,
Bet ji gyva čia tarp kovų.

Parneš mums laisvę partizanai.
Visa suvarginta tauta
Pakils į žygi. Tenamano,
Kad Lietuva jau pavergta.

Plačias siūbuoja viršūnėlė
Liekno berželio prie kelių.
Apgynę vyrai tėviškėlę
Trispalvę kels ties berželiu.

Ir laisvės dainą neš vėjelis
Į visas keturias puses,
Kad Lietuva pabudus kelias
Vaikus savus į laisvę vest.

MANOJI LIETUVA

Pušies šakelė glaudžias
Į širdį, kaip sava.
Šakelėje žaliuoj
Manoji Lietuva.

Ji moja man iš tolo
Ir šaukia man: eiva!
Tu skrisudžisima ir mindoma,
Manoji Lietuva.

Kaip kraujas vakaruose
Saulėleidžio spalva,
Kaip kraujas mano brolių
Manoji Lietuva.

Viską Tau atiduočiau,
Kad taptum vėl laisva,
Gimtoji, mylimoji,
Manoji Lietuva.

Ir bus netrukus rytas,
Išauš tokia diena,
Kai laisvę Tau parnešim,
Manoji Lietuva!

LAISVĖS KAINA

- Dėl ko Tu, Tėvyne, taip liūdna?
Juk greitai tapsi laisva.
Dėl ko gi sustingo šypsena?
Kur dingo Tavo daina?

- Skaudu man, kad ties visa tauta
Pakilo siaubo ranka.
Kad kraujo aukomis ir kančia
Aptemo laisvės aušra,

Nors laisvės diena ir netoli,
Bet kam gi ji taip brangi?
Kam slegia tokia žiauri dalis
Narsuolius ir jų šeimas?

- Nurink! Tėvyne Tu mano,
Ir priešų nesibijok!
Gins Tave narsieji vanagai,
Grius priešo pikti planai.

Gal žūsime, bet gi kovoj už tai
Kris prieš šunų kalnai.
Juk laisvė tebus tada tikra,
Kai pirkime kraujo kainą.

GRAŽI, TU VARGŲ LIETUVA

Iš nukritusių lapų Tau klevo,
Iš rytinių sidabro šalmų
Tau, Lietuva, vainiką nupinsim
Iš jaunystės puikiausių žiedų.

Apkabinusi Nemuną senelį
Salta naktį Tu mūsų verki.
Tu norėtum, Lietuva, kad būtų
Tavo vaikai vieningi, tvirti.

Tu matei mūsų vargus iškentėtus,
O graži, Tu vargų Lietuva!
Juk nuo maro ir knygnešio seno
Tu gi motina mūsų sena...

O Marija, Madona žilvyčių,
Karaliene rožančių maldos,
Neapleisk smūtkelių Tu žemės,
Neapleisk šventos Lietuvos!

Tau kas vakaras baltos bažnyčios
Melsis, rymos šalmų baltumu,
Tau mes nešame brangią jaunystę,
Kaip žiedelį gelsvųjų klevų.

Tau iš laurų vainiką mes pinam
Partizanais išėję kovon.
Tenedrįsta pasaulio barbarai
Tremt žemelės šventos Lietuvos!

O jei žūsime kovoj už Tėvynę
Mes nuo budelių švino sunksaus,
Lietuvaitės papuoš mūsų kapą
Su bijūno raudonais žiedais.

Kurie grįšim iš laisvės kautynių,
Kaip balandžiai, į savo namus,
Lietuvaitės, mes jums padėkosim
Į veidelį po penkius bučkius.

Horizonte saulutei pakilus
Kris nuo lapų sidabro rasa
Ir, išlaisvinę brangią Tėvynę,
Žengsim broliai su daina greta.

SKUNDAS PRIE KRYŽIAUS

Atėjau pas tave, Lietuvos Smūtkeli,
Atnešiau tau skundą aš savo sielos.
Žmonėms aš ji, rodžiau - jie suprast negali
Mano vargdienėlio sunkiosios dalios.

Aš gimiau lūšnelėj, šalia rūmų dvaro
Ten, kur vargas beldžias, beldžias į duris.
Dirbau lenkų ponams, nešiau jungą caro,
Laukiau, kad laimūžė gal ir man nušvis...

Mano kūną dengė pilka sermėgėlė,
Ėjau paskui žagrę, verčiau vagą basas,
Aš vis tiek mylėjau žemę motinėlą
Ir jos ašarėles - sidabro žasas.

Mėlyjau Tėvynę ir kapus didvyrių,
Mylėjau sesučių skambančias dainas,
Man vėjelis nešė iš žaliųjų girių
Giesmę lakštingėlės, gegučių raudas.

Kai Lietuva šaukė josios žemę ginti
Aš, palikęs arklą, vargdienio namus,
Ėjau jos vainikan trispalvę ipinti -
Stojau savanoriu į Vyčio pulkus.

O kai Laisvės Varpas mūsų žygiams gaudė,
Aš vėl su žirgeliu žemę purensau.
Beržai svyrūnėliai žalioj pievoj snaudė -
Aš naujoj seklyčioj laisvas gyvenau.

Bet ir vėl atėjo žiaurūs svetimšaliai,
Atėmė man laisvę, atėmė namus.
Pasakyk, prie kelio stovintis smūtkeli,
Argi jau lietuvis amžiais vergu bus?

Juk ir rugiagėlė tarp varpų auksinių
Stiepias į saulutę, nori laisva būt.
Nejaugi manoji Lietuva Tėvyne
Amžinoj vergijoje turėtų pražūt?

Mes tiek daug kentėjom, tiek vargo pamatėm,
Kol įgijo laisvę žemė mūsų sena.
O už jos trispalvę gyvybes užstatėm.
Šiandien ji vaitoja visa kruvina...

Parodė man Kristus Kalvarijos kalną
Alyvų darželį ir savo kančias,
O vinių ištraukęs iš perverto delno
Pakėlė jis ranką į erdves plačias.

Aukštai debesyse pamačiau aš Vytį,
Pamačiau trispalvę taip aiškiai, aiškiai.
Padangėmis jojo pulkai nematyti,
- Lietuva, Tėvyne, - skambėjo gražiai...

TAU, TĒVYNE, DAINŪ NESUKURSIU

Tau, Tēvyne, dainu nesukursiu
Apie aukso žaras vakarais,
Tiktai šviesiā laimuzē išburius, -
Tu iškilsi aukštai su arais...

Karštas kraujas lietuvio negēsta -
Jis liepsnoja Tau meilē karšta.
Daug senovēje pergaliu švęsta,
Nors tāpai vēl dabar paminta.

Bet prikāšsim Tave, nors ir šūsim,
Nors mūs kraujas upeliāis tekēs,
Nors išniekinti gatvēse būsim,
Bet Tau laisvės saulutē tekēs.

O žinoki, Tēvyne mīloji,
Kad uš Tave ir mirt nebaisu.
Tu krauju irašyta sieloje,
Mums graži melsvu lino ziedu.

Tu pakilsi aukštai iš griuvēsiu
I padangę kartu su arais,
O aš skambiai dainuzē sudēsiu
Ir dainuosiu Tau jā vakarais.

TAVE BUDELIAI IŠKRIKINO

Tave budeliai ant kryžiaus iškėlė,
Dar pajuokai prikėlė: LTSR.
Skurdeivos ir vagys rėkė susivėlę,
Laisvos Lietuvos jau nebėr.

Laisvės troškimą lietuvių širdyje
Neužslopins jokia priespauda,
Jei kartą lietuvių jis yra užgimęs,
Jam mylimas vardas - Lietuva.

Nors aušra ir siaučia melsvojoj padangėj,
Bet kova už laisvę žiauri.
Raudonieji šmeižia mūs Lietuvą brangią,
Bet kerštas jiems jau arti.

Lietuva kenčia prikalta prie kryžiaus,
O žydbernių gaujos vis niekina ją.
Partizanai lietuviškai kovon pasiryžę,
Juos drąsins protėvių žygių dvasia.

Vėl kelsis šalis numetusi jungą,
Trispalvė pakils Gedimino kalne.
Laisvės troškimas lietuvių kovon jungs,
Kas laisvėje gimęs, tas laisvas tur būt.

TU KRUVINA, IŠNISKINTA

Ach, Tėviške, Tu kruvina, išniekinta,
Lavonais karėygių nuklota,
Į veidą drabstoma purvu
Eini grubiu keliu Golgotos.

Bet neilgai. Jau laisvės rytas aušta,
Iš senkapių jau kelias milžinai.
Tik jie išves Tave, Tėvyne, laisvėn
Naujais sūnų-didvyrių parengtais keliais.

VARGSTANNI TĒVYNĒ

Nuvarginta Tu, sukļupus Golgotos kelyje,
Tavo galvā spaudžia skausmai. (mirtimi
Tavo sūnūs ir dūkros miršta kankinių
Kur Sibiras, Vorkuta, Altajaus kalnai.

Sūnūs pasiryžę prieš priešą plēšiką
Kovoti už laisvą Tēvynēs brangios,
Nors ant kapo paliks medžio kryžius
Ir vardo gal jų niekas nežinos...

Nuvarginta Tu, Tēvyne, pakilsī iš miego,
Raitelis ant balto žirgo suteiks mums vilti
Kovas trinitai šauks kovot už šali,
Už laisvą rytojų mūsų ateities.

NEISIM IŠ TĒVYNĒS

Neisim iš Tēvynēs, niekadēs mes neisim,
Nes ģia mūsu ģemē ir tēvu kapai.
Jos paniekint niekam niekadēs neleisim,
Jeigu ir drāskytū jū audrū ģaibai.

Ģia tēvai mums liepē saugot kelio kryžiu,
Vēsulu blaškytū rudenio audros...
I Rūpintojēli veidu atsigrīžē,
Mūsu karģtos lūpos visģdos kartos:

Vien kelius nuplovēm aģaru upelģis,
Ir kiekvienģ pēdģ laistģme krauju.
Nes Tave iģpirkom. Sunkus Tavo kelģas,
Tu gvensģ amģģis rytmeģiu nauju.

Neisim iģ Tēvynēs, neiģves mus niekas,
Paskutģnģ pēdģ ģļausģm prie ģģrdģes.
Tvirģtesģģ ģģandģenģ, negu vakar liekam -
Greģt mums laģsvēs rytas savo rankģ ties.

KIENČIANTI TĒVYNĒ

O kaip brangi Tēvyne mano,
Aš aprašyti negaliu.
Nors daug kas Tave ir pamynē,
Bet aš Tave karštai myliu.

O kiek, Tēvyne, kenti skausmo,
Bet yr' sūnų, kurie tvirti.
Tik neprarask vilties ir jausmo,
Kad dar išauš laikai kiti.

Kad dar išauš Lietuvai rytas,
Kada trispalvė plevesuos,
O priešas bus toli išvytas
Iš mūsų Tēviškės vienos.

Ant brolių kaulų kraujuotos žemės
Dar kartą Lietuva žydės...
- Lietuva, Tēviškėlė laisva -
Per pievas ir miškus aidės.

KOVOS KELIU

Jūs neverkit, berželiai, prie kelio,
Negraudinkit motulės senos, -
Dar gyvi Lietuvos partizanai,
Jie šauks tautą ir ves ją kovot

Už atgimstančią Lietuvą nuoją,
Už jos laisvę ir aušrą giedros.
Tau per daug, Lietuva, teka kraujo,
Kad vaikų Tu nešauktum kovot.

Prieš komūną raudoną ir siaubą,
Kurie tiesia rankas vis į mus,
Mūsų kerštas ir atpildas kaupias,
Nemari Lietuva greit pabus.

LIETUVIŠKAS ŽODIS

Tave, o žodi šventas, tave apkalino
Ir išvedė iš Tėviškės namų
Vergai atėję čia prakeikto Stalino
Iš tolimųjų Azijos gelmių.

Bet tu, o žodi šventas, mūs lietuviškasis
Tėvynės Lietuvos šventų laukų, (žodi,
Tu saule vasaros mums pasirodyk,
Kad baigtume kančias ir būtų mums jauku.

Tu stiprink mus kovoj už didžią laisvės
Ir Lietuvai būk motina gera. (šviesą
Mes į tave rankas čia tiesiam -
Jėga esi tu amžiais nemaria.

ČIA MŪSŲ ŽEMĖ

Graži, šventa čia mūsų žemė,
Ji apjuosta piliakalnių žiedu,
Dabar liūdna prie marių rymo
Tarp vėsulų ir audrų.

Daug vargsta ji. Jos kančią mato
Rūpintojėlis senas prie kelių.
Išmintos rūtos čia darželiuos,
Užkaltos trobos pakelių.

Bet štai, mūs žemei rytas aušta,
Savų žaidas jai gydome krauju.
Te laisvės dainą mūsų žemė
Užtrauks galingai prie kelių.

Kas drįs sakyti, kad čia ne mūsų,
Ne savanorių žemė - Lietuva,
Tam bus mirtis ir niekšo vardas,
Tokiam Tėvynė - svetima!

P U N T U K A S

Už ažuolą kiečiausia tu kietėsnis
Prisiglaudei prie tėviškės gimtos,
Kurios sargyboj stovi partizanai
Ir gina laisvę Lietuvos.

Daug vėtrų mus palenkt jau bandė,
Pavergt, atplėst nuo Tėviškės savos,
Bet mes jėgų iš praeities vis semiam
Ir ginam laisvę Lietuvos.

Ir taip kaip tu, Puntuk, į gelsvą smėlį
Čia prisiglaudęs dar, taip mes
Kaip tas kad ažuols drūts prie Nemunėlio
Savas vis saugojam žemes.

Tu žino priešas mūsų kerštą, mūsų ugnį
Ir gilią meilę tėviškei savai.
Ir vis dėlto, gražu kovot už laisvę
Ir ją parnešt Tau, Lietuva!

VARGSTANČIAI TĖVYNEI

Pavasario gėlės žydėjo,
Lietuvos pievom kraujas tekėjo,
Oi liūdi, liūdi Lietuvos žemė,
Danguj saulutė leidžias aptemus.

Saulutė teka, dienele švinta
Ir sidabraeliai nuo medžių krinta.
Šlama girelėj žalios pušelės,
Jų šakoms slepias jauni berneliai.

Kasdieną laukia šviesesnio ryto,
Laukia rytojaus krauju nedažyto.
Teksa saulutė per rūką tirstą,
Jaunas karžygis girelėj miršta.

Tikri lietuviai, kaip šunys juodi,
Visi banditai įstaigoj sėdi.
Kasdieną vaikšto su automatais
Ir viską plėšia, ką tik pamato.

Brolis žudikas, kas ginklą turi
Draugą nušovė, brolių nudūrė.
Geras žudikas klastingu šūviu
Išgeria kraują brolių lietuvių.

Baltas balandis padangėj skraido,
Mato, kaip broliai kraujuose braido,
Visi smaigikai kruvinais batais,
Visokios mergos su automatais.

Dabar draugu, jie mūs krauja geria,
O mes jų bijom, kaip ką padarę.
Neverk, motule, sūnaus galiūno,
Kuris užmigo mirtim laiminga.

Tegul jie užkas į koki krantą -
Visur karžygiui žemelė šventa.
Kai jie volioja kruvinus kūnus,
Tai viską nato dangaus Galiūnas.

TAIP GEDIMINAS NESAPNAVO ...

Čia viskas taip aplink ir artima, ir miela,
Nerim daug nuplaukė per šimtmečius vandens.
Neitikėsi tu, bet Gediminas nesapnavo,
Kad bokšte vėliavos čia svetimos plevens.

Daug šarapnelių senos mūrp sienos matė,
Kai čia karų pašvaistės imdavo liepsnot,
Pametę šautuvus kareiviai šlaitu bėgdavo
Iš tolimų kraštų atvykę mus teriot.

Senutė melėžias liūdna parpuolus lovoj.
Sūnus toli... Ir jai šį kartą neramu.
Tikrai suprast sunku, bet Gediminas nesapnavo,
Kad svetimieji apiplėš lietuviškus namus.

Kas vakaras pračina išbadėję žmonės -
Vergai iš tolimųjų Azijos gelmių. (Nes?
Pilis didi, ar tu girdi mažos tautos dejuo-
Ir jeigu taip, - išvesk mus iš dienų tų
(neramių...)

Čia viskas taip aplink ir artima, ir miela.
Vilnelė dar nuplaus mūs užverktas akis.
Neitikėsi tu, kad Gediminas nesapnavo,
Kad čia tave, šalie, pažemint kas išdris...

GEGUTĒLE, TU NEGRAUDINK MANĒS

Toks vakaras vaiskus saulēleidžiņi iķaitus,
Ir dar akimirka, ir jis užges. (aidas,-
Tokios giesmēs per slēņi plaukia liūdņas
Gegutēle, tu negraudink manēs!

Ir taip krūtingā jaunā kažkas spaudžia,
Gal būt Tēvynēs gaila, gal tavēs...
Ir dobilū savep lapelīai glaudžias...
Gegutēle, tu negraudink manēs!

Ne vienā vakarā aš vienišas lydējau
Su praplēšta širdim liūdņas giesmes...
O vis dēlto gyvenimū aš iķikējau,-
Gegutēle, tu negraudink manēs!

Ateis toks vakaras, kai būsi Tu, Tēvyne,
Kai būsiu aš su šypaniu prie tavēs,
Ne liūdņā giesmē tasyk būsimē supynē
Ir sakysime:
- Gegutēle, tu negraudink manēs!

G O N K E L I S

O būdavo gegužės vakarais
Tiek juoko, taip gera.
Daina per gojus plaukdavo lėtai
Armonikai pritarus.

Vidurnakčiais palikdavo tave
Jaunimas, ach, gonkeli...
Piemuo Sekminių paryčiais
Kaišydavo berželiais.

Dabar gi tu, antai... toksai tykus,
Matei, kaip tėva vežė
Ir vieškelyj parklupus motina
Rankas iš skausmo gražė.

Nūnai tik partizanai naktimis
Tave aplanko drąsūs
Ir jų girdi kalbas: Tėvyne Tu,
Tau laisvė neužgesus!

D I D V Y R I A I

Lietuva, gimtai Tu galiūnus,
Nemiršta dvasioje ištikimi Tavo sūnūs.
Tiek laiko vergavus atbusi Tu vėliai -
Už Tavąją laisvę kovoja didvyriai.

Mors kris kovoje drąsuoliai
Ir priešas išjuoks jų kūnus,
Bet narsius karžygius visi paminės,
Nes jie kovoja už gimtus namus.

Ilsėkitės, narsuoliai, didvyrių kapuos,
Tėvynė jūsų žygius šiedais vainikuos.
Te priešai sužino, kaip reikia jus gerbt,
Nes yra galingi Lietuvos dvasios sūnūs.

Nemustos drąsos su priešu susitikę,
Kovos ir retins jų eiles.
Ir ištesės žodį, kurie jie davė
Pavergtai mūsų Tėvynei.

ŽALIUOS ŠAKELĖ

Kai pasibaigs Golgotos kelias,
Kiek maža mūsų susirinks.
Negriš čia daug... Maža šakelė
Jų atminimą tik primins.

Kas griš namo, kai bus čia laisvė,
Gal motinos senos neras,
Tik prisimins, kai priešas laistė
Tėvynės ašaras sūrias.

Ir trentiniai sugriš Tėvynėn,
Ir ešalonus jie apleis.
Ieškosime savų... Krūtinės
Suplaks karščiau ir verkt neleis.

Kiti miegot paliks Bar-Naule,
Jų kapą vėjai tik blaškys,
Tėvynės pasiilgs jų kaulai,
O ji čia pražiūrės akis.

Išlikęs dar nūpintojėlis
Prabils ir pasakys,
Kur partizanas krito smėlyj,
Kur kaulai jo ir kur širdis.

Iš tolimų kraštų už jūrų
Atplauks ir prie tavęs,
Tėvyne, prisiglaus mūs sūnūs
Čia laisvės šventę didžią švęst.

Kalėjimą apleis pavargę
Tėvas ar brolis, ar sesuo,
Ir, išbadėję ir nevalgę,
Jie laisvą žemę pabučiuos.

Jei bus kuris gal ir be kojų,
Su giliu skauduliu širdy,
Bet tik regės šviesesnį čia rytojų,
Vargus senus darbais ardys.

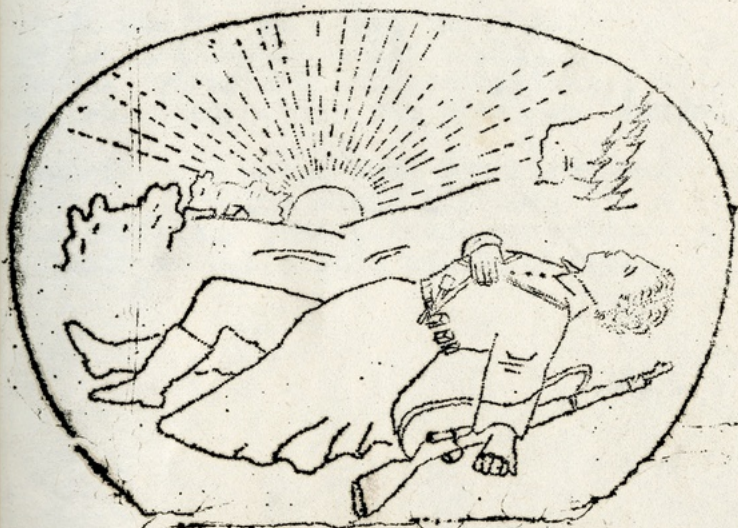
Nepardavėm Tave, Tėvyne,
Neiškeitėm čia į grašius.
Tave atėjo ir pamynė
Čia tie, kurie greit amžiams žūs.

Mes tikime: šaliuos šakelė,
Jos pumpurėliai - mes visi.
Kai pasibaigs Golgotos kelias,
Dieha ateis, ateis šviesi.

Irgi ant mano kapo duobēs,
Gal nebužilgo, gal netikētai
Requiem liūdņā varpas kalbēs,
Sergēt paliepeš nakčīsi žvaigždētai.

Maironis

AMULSIENS
LAISVĪBE
KRODĒJUMS

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

ŽUVUSIEMS KARŽYGIAMS

Viena mintis ir vienas ryžtas
Sujungė mus tvirčiau, nei brolius.
Mes kovėmės, kad šviesi laisvė grįžtų,
Tik Jūs ant slenksčio jos parpuolėt.

Taip brangūs mums tie vieniši kalneliai
Tie balti medžio kryžiai nedažyti (smėlio,
Po svyrančiais beržais ramiuose tėviškės
Kur miegat Jūs už laisvę kritę. (kapeliuose,

Jūs su mumis čia visados,
Nors mes gyvųjų Jūsų pasigendam.
Jūsų kapus vainikais apipincim,
O Jūsų žygius - tautinėm legendom.

Praeis pavasariai, užmiršime mes karą,
Patrankų gaudesio laukuos nesigirdės,
Tėvynėj gyventi bus malonu ir gera,-
Žemėj, aplaistytoj kraujų Jūsų širdies.

Ateis mergelė su gėlių vainikais
Ir broliai parynoti čia sneis,
Nebūsit vieniši kapeliuose palikę,-
Jūs būsit su mumis, Jūs būsit su visais.

Tautos garbė - tai žuvę jos karžygiai,
Kurie didvyriais ilsis kapuose,
O mes išeisim tėt kilnaus jų žygio,
Tebūnie su mumis Jūsų kilni dvasia.

PARTIZANŲ KAPAI

Balti beržai į viršų stiepias
Ir tyliai skunda šlama...
Saulėleidy dejuoja liepos,-
Neverk parpuolus, mama...

Tolyn vingiuojas ilgas kelias,
Juo dulkes neša vėjas.
Prabilk balseu, laukų berželi,
Iš sielvarto, tylėjęs.

Mediniai kryžiai prie beržyno,
Čia ilsis "Vėjas", "Ūosis"...
Jų tikro vardo nieks nežino,
Gal tu, motuš, žinosi?

Kapai jau samanom sužėlė
Ir neatplėšt jų pirštais.
Laisvai jie šauks čia Tėviškėlei:
- Gyvenimas nemiršta!...

Klaiku aplink. Tik beržas švaistos
Pageltusiais lapeliais.
Neveltui kraują jie čia laistė,-
Jie matė laisvės kelią.

Praeidami dažnai sustosim
Čia ties baltais berželiais.
Palenkę galvas vis kartosim:
- Tebus lengva žemelė!

ŽUVUSIEMS UŽ LIETUVOS LAISVĘ

Jūs žuvot už šalį, kur Nemunas keliauja
į Baltiją, nešdams pasauliui žinias,
Kad savo Tėvynėj lietuvis vergauja,
Praradęs ir sielos, ir kūno teises.

Plėšrus bolševizmas jo laisvę sukaustė,
Suspaudė jo sielą dvasia purvina,
Jo turtus išplėšė, aruodus iškraustė,
Vien liko širdyje žaizda kruvina.

Kur rūtos žaliavo, žemčiūgai žydėjo -
Ten usnys ir pienės keroja plačiai,
Nes sesės į girią brolius išlydėjo,
O močių iš skausmo palinko pečiai.

Kur žvengė žirgelis naujojoj stainelėj -
Ten vėjas tik drasko degėsių dulkes.
Kur daigiai valiavo šaliojoj lankelėj -
Ten teka tik kraujas į žemės gelmes.

Kur varposk auksinės nuo vėjo siūbavo -
Ten brolių artojų išdygo kapai,
Kur anžiais giružė lietuviui žaliavo -
Paliko tik spygliai ir vienį kelmą.

Jūs matėte kapą Nežinomo Kario,
Kuris už Tėvynę kovojo narsiai -
Šiandien guli žemėj tūkstančiai išbalę
Nežinomoj vietoj Lietuvos vaikai.

Jų pusnuogius kūnus jie gatvėse mėtė,
Lyg vilkai išalkę, tapė patvoriais,
Jų rūbus nudrąskė krūvon susispietę,
Spardė jie didvyrius batais purviniais.

Mat, bailys plėšikas tikėt nenorėjo,
Kad migos lietuvis keltis negalėtų,
Jo purvina siela iš baimės drebėjo,
O nagai didvyri sudrąskyt norėtų.

Bet dvasios galiūnai, milžiniais pavirtę,
Niekšams užsimojo teisybės kardais,
Jų eiles išblaškė ir jėgas pakirtę
Apgaubė Tėvynę laisvės spinduliais.

Kad ir kažkaip dūktų raudonasis vilkas,
Neįveiks jo iltys kapų milžinų.
Dar sargyboj budi artojėlis pilkas,
Dar Tėvynė turi daug šaunių sūnų.

Dažnai verks lietuvis prie didvyrio kapo,
Šitos sšarėlės bus paminklas jiems,
Kad Tėvynė laisva per jų kančias tapo,
Kad šita auka yra brangi visiems.

MYLĒJOT ŠIA VARGO ŠALI

Mylējot šia vargo Jūs šali,
Mylējot ir tēvišķu rūtu,
Ir savo jaunystu sūkojot,
Kad Lietuva laisva tik būtu.

Palikot Jūs dirvoje arklā,
Palikot ir gimtāju pirkā,-
Išējot kovoti priesā marā,-
Ir žuvot, krauju jā atpirkā.

Ir veltui Jūs laukia sesutēs,
Juk daugel iš Jūsu negriš...
Prie miško palaukēj ant kapo
Laukinē ramunē pražys.

ŽUVUSIAM PARTIZANUI

Aš nežinau, kurioj dauboj,
Tu, karžygi, kritai,
Ar saulę tėviškės migloj
Prieš mirtį pamatei.

Bet tame drėgname urve,
Kur kankinai si Tu,
Dažnai minėjom mes Tave
Savo karštoj maldoj.

Ir skaitom mintyse, kas žūn' -
Bus gyvas amžinai,
O atbalsis širdyje bus:
- Žiaurus gyvenimas, bro!au!

KOVOS DRAUGUI

Atlikęs pareigą Tėvynei
Kovos laukuose Tu žuvai.
Nors mums į laisvę kelią skynei,
Nežinom nieks, kas Tu buvai.

Akis ne motina užspaudė,
Prie kapo neverkė sesuo.
Kovos lauke patrankos gaudė,
Raudoje rūškanas ruduo.

Saulėto nesulaukęs ryto,
Kuklus kary, tautos sūnau,
Tu užgesai, kai laisvė švito,
Laimėjai kovą Tu ne sau.

Atėję giminės prie kapo
Nežino, kad tai Tu esi.
Tau motina Tėvynė tapo,
O Tavo broliai - mes visi.

Tauta Tau gražų vardą skyrė -
Nežinomai Kariu tapai.
Garbė per amžius Tau, didvyri,
Brangią mums laisvę atpirkai.

PRIE BROLIO KAPO

Per mišką dainuodamas pralekia vėjas,
Paliesdamas eglių viršūnes sparnu.
Giria ima gausti, tai vėtra artėja;
Už valandos siaus čia visu smarkumu.

O tarp dainos vėjo ir miško ošimo
Girdėt lyg rauda, ar lyg verksmas žmogaus:
Sesutė tai verkia liūdna, nusiminus
Prie sukšto kapelio brolelio brangaus.

Dar vakar Jis buvo tarpe ginklo brolių
Gyvybės ir meilės pilna širdimi,
Šiandien slegia kūną jau Jo šaltas molis,
Šiandien jau užgeso jausmai Jo karšti.

Išnešę lavoną nekčia iš kautynių
Palaidojo broliai žaliajam miške.
Sesutė, šią liūdnąją gavusi žinią,
Prie kapo brolelio atbėgo slapčia.

Ir verksmas mergaitės girdėti pro vėją,
Ir eglių raudoj gili justi kančia.
O miškas vis gaudžia... Tai vėtra artėja,
Netrukus visu smarkumu siaus ir čia.

TU ŽUVAI

Jau visi miega ir sapnuoja,
Bet aš užmigti negaliu.
Visokios mintys ir svajonės:
Man ilgu, liūdna, neramu...

O kur draugai, kodėl negrižta?
Kodėl likimas toks baisus?
Pačioj jaunystėj jie žydėję
Kodėl nuvyto taip anksti?

Taip neseniai dar Tu išeidams
Motulę verkiant palikai,
Šiandien jau amžiams ataisyrei,
Sudie draugams nepasakei.

Kiek skausmo ašarų išliejo
Tavęs motulė laukdama.
Kiek vargo, rūpesčių kentėjo
Tave lopšelyj supdama.

Bet Tu žuvai, akis užmerkei,
Saulutę šviečiant palikai,
Kaip šalias lauko dobilėlis
Po pieno dalge palinkai.

Nebeskambės jau Tavo juokas
Po šalias pievas ir laukus,
Tave prispaudė šaltas kapas
Ir niekas, niekas neprikels.

JIS NEBEGRIŠ ...

Kur upelis teka, yr' tamsi girušė,
Augo ten eglaitės, alksniai ir klevai.
Ši pavasarėli girios viduryje
Ten apsigyveno laisvės nešėjai.

Bet neilgai teko Jiems tenai gyventi,
Neilgai skambėjo Jų dainų aidai.
Iš draugų savųjų rašos išdavikas,
Kuris priešų būrius atvedė čionai.

Ankstųjį ryteli, vos saulutei tekant,
Broliai šnekučiavos po žygio nakties
Ir štai netikėtai priešas juos užpuolė,
Ir žuvo sūneliai pavergtos šalies.

Kaip gegužės rytą nuo šalnų pakirsti
Nukrenta žiedeliai gėlytės jaunos,
Taip vidury girios pervertom krūtinėm
Krinta mūs broliukai ant žemės juodos.

Nešino tėvelis, kur ilsis sūnelis,
Į šventą kapinyną niekas Jo neves...
Tiktai miško paukščiai ir žvėrys plėšrieji
Nekaltuosius kaulus po krūmus nešios.

Nesulauks motulė grižtančio sūnelio,
Langa prasivėrus rankas prarymos,
Ir Jis nesugriš jau vidury naktelės,
Neateis paguosti motulės senos.

NĒBESIKĒLS ...

Lietuvis ant gatvės gulējo,
Jo kraujas žibējo purve,
Saulutē Jo veidē spindējo,
Motulē Jo verkē slapčia.

Lietutis Jo veidā mazgojo,
Vējelis Jā glostē šilku.
Tamsioji naktis Jo raudojo,
- Motule, neverk Jo jau tu.

Žalieji lapeliai Jam krito,
Berželis siūbavo liūdņai,
Akmens, krauju nudašyti,
Giedojo Jam giesmę tyliai...

Nesulauks draugai Jo sugrižtant,
Nesulauks tamsiame miške.
Jis žuvo už laisvę Tėvynės
Ir guli ant gatvės purve.

Miške aidēs ginklų šūvisai,
I kovą šauks Jojo draugai,-
Nekelsis nue gatvės lietuvis,
I pagalbą Jis neateis.

Vargonai negaudžia, negroja,
Nelydi Jo nieks i kapus.
Varnai Jam akis iškapėjo,
Motule, štai tavo sūnus...

DESANTO MIRTIS

Argi mėnulis tėvas Tau,
Sūnau, brangus dievyri!
Žvaigždžių keliais Tu atėjai
Dėl žūstančios Tėvynės.

Nuo budelių buvai toli,
Pas juos negrižt žadėjai,
Bet kad širdis nerimo Tau, -
Tėvynę Tu mylėjai.

Ir tylią naktį ant pečių
Išskleides parašutą
Tu nusileidai pušyne
Žaliam, žaliam, kaip rūta.

Bet išdavikė drobulė
Lapeliais sušlamėjo.
Tu sužavėtas užmigai
Ir priešas pastebėjo.

Kaip vilkas grūmėisi tada,
Kol šovinių turėjai,
Ir paskutinis pats save
Tėvynei paaukojai.

Nebeskraidysi erdvėse
Nė šilko parašutu.
Jei žinot, sesės, ką Jūs -
Prisekit daug vainikų.

ŽUVUSIAM BROLIUI

Daug, daug dienelių, mielasis broli,
Mes prakalbėjom žaliajame miške.
Kartu mes laisvę sulaukt žadėjom,
Dabar Tu guli šaltam kape.

Tave pakirto, kaip žalią uosį,
Kaip ažuolėlį iš palaukės.
Tu už Tėvynę padėjai galvą,
Tave sesutės ilgai minės.

Bet Tavo žygiai mums pasiliko,
Jų neužmiršime niekadoms;
Per kraujo kančią, pasišventimą
Laisva Tėvynė vėl sužydės.

Tad, mielas broli, ilsėk ramybėj,
Dubysos krante šemėj juodoj,
Mes su engėjais toliau kovosim -
Laimėt ar žūtį žiaurioj kovoje.

KRITUS UŽ LAISVĘ

Girdžiu, kaip aidas šūvių skrenda
Ir širdį varsto sopuliai,
Kad brolius lietuvius medžioja
Savo pardavę lietuviai.

Tu niekše, širdis tau plieninė,
Tu brolius naikini savus,
Išduodi, kaip Judas Tėvynę,
Dar būdams lietuvių sūnus.

Vėl šūvio aidas suskambėjo
Ir krito bėgantis tenai.
Jį priglaudė laukai Tėvynės
Kritus už laisvę amžinai.

Jo kapą puošia puikios gėlės,
Daugybė šypsančių žiedų,
Nes prisodino lietuvaitys -
Mergelės mėlynų akių.

ŽUVUSIAM PLANKIUI

Ne man, ne man skaistus rytojus
Išauš laisvoje Lietuvoj,
Ne man, ne man žaliasis gojus
Šypsosis vasaros kaitroj.

Ne man sesutė auksaplaukė
Darželyj sės gėles,
Ne man brolelis ardam lauką
Dainuos laisvas dainas.

Neras sesutė tos vietelės,
Kur aš kovoj žuvau,
Kad ir norėtų, kad rūtelės
Žaliuotų kapo tylumoj.

Tik man motulė sengalvėlė
Vainiką iš maldu nupins,
Kas nielas rytas, vakarėlis
Save maldose prisimins.

Tėvelis senas ilgesingai
Saulutei tekant pažiūrės
Ir karštą ašarą nervingai
Nubrauks, iškritus iš akies.

Sudie tau, juodbėras širgeli,
Tavęs jau nebalnosiu,
Kas nielas rytas, vakarėlis
Tavin nemandravosiu.

Atbēgēs tu prie mano kapa
Kojelēms ī žemę sutrenk
Ir iškilusią laisvės mintį
Nuneški broliams pasirengt.

Žiūrēki, baltas žirgas skrenda,
Ant jo balta, narsi Vytis.
Trispalvėj vėliavoj paskendus
Žygiuoja laisvė išdidi.

M O R T U O S   V O C O !
(Mirusius šaukiu)

Dabar einu į didžią tylumą,
Į tylumą palaimintą ir šventą,
Kur į calūno juodą, minkštą drobę
Naktis visų mūsų sielvartus suglobia.
Einu į laisvę didelę ir plačią,
Kuri priims mane, kaip laukta svečią:
Pro pilkus sutemų rūkus
Einu pas brolius ir draugus.
Bet tolyje varpai dar bokštuos gaudžia
Ir jėga vakarų žara -
Ir vėl krūtinėj gėla maudžia,
Širdy pagieža ir aitra,-
Ne viskas sutemoje žuvo:
Šiltu kraujū širdis pasruvo
Ir prievartai paklusti neišmoko:
M O R T U O S   V O C O !

Šaukiu aš Jus iš kapinynų,
Iš pakelės duobių ir griovių,
Iš molio dumblo ir smėlynų,
Ir iš visų mirties vietovių.
Pakilkit, giesučių šiurpūs milijonai,
Garbingieji pulkai ir legijonai
Ir tie, kurie už laisvę, lakia mintį
Dūlėja nukankinti.
P a k i l k i t e , išniekinti,
Subiauroti, apluošinti,
Su simanomis ir klyksmais,
Su šudelių girtų gauja,
Kuri žibintų žaroje
Ant Jūsų kapo spardėsi ir šoko:
M O R T U O S   V O C O !

PARTIZANO KAPAS

Be giesmių tasyk nešė Jo karstą
Tylioj mėnesienoj į kalno kapus.
Du berželiai tą rudenį barstė
Ant Jo kapo geltonus lapus.

Iz tie lapai sugelto Jam tarė:
- Juk neveltui čia ilsis galva;
Greit bus laisvė, minės šitą karį
Prisikėlus jauna Lietuva.

ACH, NEGAILA

Tu ilsėkis, brole, šalia kelio,
Guldas galvą už laisvę vaikų.
Mums primins baltas kryžius berželio
Tavo žygius Tėvynei puikius.

Gegutėlė kiekvieną gegužį
Taip graudingai kas rytas kukuos
Ir minės Tave vasaroms užiant
Kiekviena širdis čia pabaliuos.

Ach, negaila, negaila man nieko,
Mė mažytės manosios širdies,
Kad tik laisvės brandinamas diegas
Čia galėtų laisvai išsitiest...

Rodos, taip gera būt šalia kelio,
Kur sustingusi brolio širdis,
Kad Tėvynė laimingą sau dalį
Rąstų greitai, praleidus naktis.

OI VERKS SMILČIŲ KALNELIS

Oi verks smilčių kalnelis brolio partizano
Priglaudęs galvą nakties tyloj,-
Už laisvą Tėviškės kovojo ir gyveno
Ir laisvas troško mirt šaly savoj.

Kas vakaras prie kapo Jo kuknos gegutė
Ir mylimoji gėlelę pasodins.
Ar gali kas išplėst troškimą laisvam būti
Ir Nemuną palikti be vandens.

Čia Jam šlamės pavasariais pušelės žalios
Ir Tėviškė Jo širdį plakant jaus.
Ir vis dėlto, oi verks smilčių kalnelis,
Priglaudęs galvą mylimo sūnaus.

HAMYRUI IR BERŽINIUI

Tai buvo kovo dešimta diena, (riai,
Kai klykdami padangėm skrido pempės, vytu-
Pranešdami džiugią naujieną:
Pavasaris žvelgia į akis meiliai.

Dangus buvo skaidrus ir mėlynas,
Šypsojos saulutė taip linksmi.
Sargybinis stovėjo, kaip lynas,
Ir pamatė, kad supa rusai ir sribai.

Ibėgęs suriko: - Jau priešas artėja,
Greit ruoškitės, čiupkite ginklus! -
Ir priešas visai nepastebėjo,
Kai vyrai pasitraukė į miškus.

Miške linksmi, gera, vien eglės tik ošia,
Vyrai drąsūs, linksmi jų veidai,
Bet burliškai, iš pasalų pasiruošę,
Atidengė ugnį staugdami, kaip vilkai.

Vyrai kovės, priešui siūsdami mirtį,
Lūpos mirštanciu tarė: - Sudie Tėvyne ir
Už tai turėjo smėiams atsiskirti, (broliai,
Kad laisvi oštų miškai ir gojai.

Nepriqlaus daugiau motines rankos,
Nes toli jos nuo žuvusio sūnaus,
Tik šaltos išgrįstos rinkos
Apnuogintus jų kūnus priqlaus.

Lai bus lengva Jums žemė Lietuvos,
Brangūs broliai Hamyre ir Beržini!
Tą dainą broliai ir sesės dainuos
Tuos laikus ir Jus prisimini!

ŽUVUSIAM ŽALIŪNUI

Sūnau žalių miškų Tėvynės,
Kame Tu atilsį gavai?
Saulėtą, skaisčią, šviesią dieną
Akis užmerkdamas amžinai.

Saulėta, skaisti buvo diena,
Jus priešų pasekė šnipai.
Giria dar toli, - broliai bėgo,
Tu su kulkosvaidžiu likai.

Ir nuaidėjo šūvių salvės
Per žalius Tėviškės laukus.
Ir zvimbė kulkos, tartum lietus,
Jos ruošė ne vienam kapus.

Tavo ranka vis spaudė ginklą,
Kol dar tebeplakė širdis.
Vakarų pusėn saulei svyrant
Užmerkei Tu pilkas akis.

Lyg audros blaškomas medelis,
Lyg lieknas beržas palūžai,
Nusviro galva ant kieto grūdo,
Tokią Tu dalį sutikai.

Bet Tu savo krauju nulaistei
Tėvynės žemę raudonai.
Per amžius Tau garbė, sūneli,
Kad Tu Tėvynę vadavai!

PALAPIŠIŲ KAUTYNĖMS PAMINĖTI

Liepos šeštojoje,
Kai pievos dengėsi žiedais,
Palapišių miške mus užpuolė
Driskiai, kraugeriai.

Krito kulkos šalia mūsų,
Eglių šakos čia.
Lūpos mirštančio kartojo:
- Sudie Tėvyne!

Sudie tėti ir mamyte,
Sese ir brolau,
Sudie mylimai mergaitei,
Aš negrišiu jau.

Balandėli tu nuskriski
Į mano namus
Ir sakyk mano namiškiam
Kad negriš sūnus.

Sakyk mylimai mergaitei,
Kad jau neateis
Jos mylimas bernužėlis
Vėlai vakarais.

Nėr kam kryžių pastatyti,
Tvėrti tvoreles,
Nėr kam kapą aptaisyti,
Sodint gėleles.

Broliai, juoda medžio kryžių
Pastatyk nakčia,
Sese, pink vainiką rūtų,
Atnešk paslapčia.

KAI TU ŽUVAI

Tai buvo šilta vasaros diena,
Mes linksmi dirbom laukuose,
Bet orą suvirpino šūviai
Ir žuvai nuo jų Tu tada.

Tavo žuvimą mūs širdys pajuto
Ir suplakė krūtinė neramiai,
O akys vis žvelgė į toli,
Irk sakė: O gal netikrai?

Bet greit pasirodė tikrovė:
Pamatėm mes priešų eiles.
Pirm jų Tave vežė ir juokės,
Nusvirusiom rankom, peršauta galva.

Gulėjai Tu be gyvybės ženkle,
O mėlynos akys dar pravertos buvo,
Jos lyg sakyte sakė: - žuvau,
Bet dėl laisvės kovot kitus palikau.

Nors mano kūnas bus išjuoktas,
Bet dvasios vistiek neišjuoks,
Nes ji dabar laisva, kaip paukštė
Ir skraido ten laisvėj - dausos'.

AUDRA TĒVINEJĒ

Vējas, vējas baisus plēšo, drāsko lapus,
Lūža ažuolo seno šakelēs. (putinai,
Lūža uosiai, kļevai, raudonskruosčiai
Gasta vos patekējusi saulē.

Plaštakélē marga, prie žolyno maža,
Alpsta, virpa parpuolus be kvapo.
Ji norējo pakilt prie saulutēs sušilt,
Bet šiaurys jā parklupdē ant kapo.

Baisus klyksmas veiduos, siaubas kūdikiu
Blaškos kūdikiu netekus balandē. (veiduos,
Karvelis negriš, pagrobē jį sukūrys,
Mers audrā nugalēt jis iz bandē.

Suvolioti, šlapi, kur jaunystē kvapi,
Pumpurēlius beržai kada skleidē,
Kai lakštutēs daina vakarēlyj viena
Mudžiovindavo ašaras veido.

Antrā kartā baisi toje vietoje, šiaurī
Audra blaško Tēvynēs beržynā.
Riešutēliu kruša, ant lapeliu rasa
Plaštakélēs dienas apsvaigino.

Vēl šeši putinai sužydējo raudonai,
Nektaras svaigus pasiliejo...
Išdavike baisus, kerštas virpa žieduos,
Kraujo kerštas šilais nuaidējo.

ŽUVAI UŽ MIELĄ BOČIŲ ŠALI

Kai buvo vakaras vėlyvas,
Sudie motulei pasakei
Ir dar pamojęs kiemo gluosniui
- Neverk, aš grįšiu - pasakei.

Tave lydėjo močios žvilgsnis
Ir grandus verkemas su daina,
Nes nežinojo ji, ar grįši...
Riedėjo ašara karšta.

Tu pamylėjai laisvės dalį,
Tu pamylėjai tuos laukus
Ir vakarais, kai saulė gėso,
Dažnai atmindavai namus.

Laisvas skraidei po mielą šalį,
Drąsus ir linksmas Tu buvai,
Bet vieną kartą, rytui auštant,
Nuo priešų kulku užmigai.

Žuvai už mielą bočių šalį,
Už brolius, seseris, tėvus,
Už mielą gimtą savo pirkį,
Už brangius Tėviškės laukus.

Tu neulaukei laisvės ryto,
Mirtis - Tavo liūdna dalis.
Bet mūsų broliai gyvi likę
Minės Tave vis su daina.

Miegok, brangus broli, ramybėj,
Brangioje žemėj Lietuvos.
Tavuosius žygius pasilikę
Legendose visad kartos.

LAMPŲ, ŠALTINIUI IR ŽIBŪNUI

Jūs tik praždot, lyg žiedai puikūs,
Bypsojos Jums giedras jaunystės dangus
Ir savo jaunystėj kilnioj širdy jautėt,
Kad šaukia Tėvynė sūnus.

Palikę tėvelių taip mielus namus,
Mergaitės ir kvepiančius jų darželius,
Išėjot žaliuoju Tėvynės šilu,
Širdyje Jums buvo ramu, taip ramu.

Ir štai, partizanais žygiuojat linksmi,
Jūs lydi pavojai didi ir maži.
Kai buvo pavasario tamsi naktis,
Treboj susirinkot "žaliųjų" būrys.

Mažutis namelis toli nuo miškų,
Atrodė aplinkui visur taip ramu.
Tik štai, burliškai pabeldė duris,
Sužvango ginklai, atsidarė ugnis.

Iš dvylikos brolių palikot šeši,
Jūs sužeistais buvot, veidai kruvini.
O meilė Tėvynės Jums buvo galinga,
Norėjot eit žygin, tik jėgų dar stingo.

Kaip laikas visuomet užgydo žaizdas,
Išgijot, vėl ėmėt ginklus į rankas,
Vėl žengiat linksmi su draugais,
Tikėjot, kad laisvė ateis.

Jau metai ketvirti Jūs ginklo draugai
Žygiuojat laimingi miškais ir laukais.
Atėjo vasario devinta. Naktis,
Užmigot kartu broliukai Jūs trys.

Užmigote amžinu miegu, sūnai,
Nekelsit, broliukai, daugiau.
Išvežti tėveliai šaltam Sibire,
Jūs jauni ilsėsitės šaltam kape!

ŽUVUSIAM DRAUGUI

Užaugai Tu, tapai kaip plienas tvirtas,
Lieknas kaip liepa, kietas kaip uola,
Tu supratai, kad Tau yra paskirta
Gint savo kraštą - karžygio drąsa.

Kovojai Tu, nes laisvės tenorėjai,
Nes Tu matei, kad vargsta žmonija,
Kad atėjūnai baisūs, sužvėrėję,
Tetrokšta tik, kad žūtų mūsų tauta.

Tu išėjai į partizanų kelią,
Į jį žengei su džiaugsmu ir daina,
Tu palikai motulę ir mergelę,
Sakei - neverk, lydek su šypsena.

Bet Tu žuvai, krauju žemę aplaistei...
Kovos draugams sudie dar pasakei;
Visas jėgas Tu paaukojai laisvei,
Bet laisvo krašto Tu jau nematai.

Liūdi Taveš motulė ir mergelė,
Niūrūs paliko be tavęs draugai...
Bet jie už tai, kad priešas skriaudžia
Priesiekė Tau - kovoti mirtinai. (šali,

DEL TĒVYNĒS

Audringā, tamsiā, gūdžiā naktī,
Kai vējai siuto laukuosē,
Žygiuoja tyliai partizanaī
Nešdami laisvę širdyse.

Ant pečiū kabo šautuvēliai,
O širdyse plieno drōsa,
Ir melsvos akys mergužēliū
Lydējo žygin visada.

Ir kai jau laisvē švis Tēvynēj,
Vergijos pančiai subyrēs,
Tuomet, mieloji mergužēle,
Aš tave glausiu prie širdies.

Žaliam miške, prie balto beržo,
Kur pušys ošia tylumoj,
Gulējo kritęs partizanas
Už laisvę vykusiōj kovoī.

Saulutē leidžias vakaruosē,
Mēnulis teka dangujē,
Žaliam miške prie balto beržo
Jo kapā puošia mylima.

Ant kapo auga žalios eglēs
Ir beržas liūdi vien tenai,
O melsvos skys mergužēliū
Neregēs Taveš amžinai.

Miegoki amžiams, partizane,
Mežinomas Tu mums Kary,
Pakvies Tave dievai į puotā,
Kada jau laisvē švis šaly.

ŠEŠIŲ BROLIŲ AUKA

Partizanų būrys paklebeno duris,
Paklebeno sodiečio pirkelę.
Atidarė Jiems jas - džiaukitės milines,
Jūs, broliukai, pavargę, sušalę.

Jie sumigo visi. Naktis tokia šviesi,
Mėnulis per debesį žvelgė.
Priešų šnipai - mūs Tėvynės rykliai
Jiems kruviną pokylį rengė.

Rytas buvo šviesus, daugiau tokio nebus
Tą kruviną šaltąją žiemą.
Pasigirdo kas tai, lyg motoro garsai
Ir priešai apsupo tą kiemą.

Sudrebėjo namai, subyrėjo langai,
Granatos praskynė joms kelią.
Šeši lūžo beržai, nūr vainikų tenai,
Ar kas rūtos nuneš bent šakelę.

Purpuriniais gražiais pasipuošę žiedais,
Tartum spaudžia baltutę rankelę.
Oi sukliks ne viena mergužėlė jauna,
Sužinojus mylimojo dalį.

Dengia sniegas gatvės, dengia sniegas namus,
Dengia sniegas našlaičio galvelę. (pūs,
Juos ant gatvės pames, šalti vėjai Jiems
Neateis, nepriklaups ten mergelė.

ŽUVUSIEMS KOVOJE UŽ LAISVĘ

Tyliai šlama trispalvė prie kapo
Ir pravirksta vainikų žiedai.
Gyvenai Tu, didvyri, o mirtį
Kovoje su priešu sutikai.

Tau šiandieną sudie gieda salves
Ir muskamba laukai su daina.
Ne beržėlis nuo vėjo palinko,
Tik pravirko motulė sens.

Tau, didvyri, tauta lenkia galvas,
Tave amžiais neužmirš Lietuva.
Už mirtį ir kraują pralietą,
Dėl laisvės kova bus šventa.

Tu žuvai už Tėviškės žemę,
Už šalį ir bočių kapus.
Mes šiandieną prie kapo prisiekiam:
Tavo pėdos mums gairėmis bus.

Tų neliūsk, kai ruduo staugs atklydęs
Ir kai vėtros ims laužyt šakas,
Nes tie žodžiai tavieji mumyse
Niekuomet, niekuomet neužges.

Bet paskui, kai pavasaris kelsis,
Mes sugrišim laisvi iš kovos,
Tada Nemunas ledą sulaužys,
Laimė puošis laukai Lietuvos.

Daug gėlių tada atneš Tau sesės,
Dainas leis jos iš lūpų jaunų,
Prie kapų savo galvas nulenkės jos,
Prie kapų mylimos Lietuvos.

ŽUVUSIAM BROLIUI

Tu buvai toks jaunas, mano mielas broli,
Tavo akys degė ugnimi giedria.
Tu mylėjai laisvę ir gimtinę žemę,
Tau brangi taip buvo tėviškė sena.

Tu matei, kai priešas mindžioja Tėvynę,
Ausyse aidėjo laukų aimana.
Tu matei, kai tėvą varė iš gimtinės
Ir nuvarė seną Sibiro linkme.

Išėjai iš pirkios, pašvelgei į toli,
Akyse liūdnose degė kibirkštis.
Aš jutau mielasis, mano jaunas broli,
Tau širdy liepsnojo kruvina ugnis.

Anksti rytą auštant tyliai išėjai Tu,
- Laukams parnešti laisvės - man tepasakei.
Vartuose gimtinės Tu atsigrįžai dar,
O beržai mojavė Tau ilgai, ilgai...

Štai prabėgo metai, o Tavo nebėr jau,
Jau nebematau Tavų akių liepsnos.
Akyse vaidenas Tavo veidas baltas,
O puiki galva paplūdusi kraujuos.

Bet ilsėk ramiai. Mes Tavo darbą dirbam.
Tėviškė mieloji vistiek bus laisva,
O laisvoms dainoms jau laukuose aidint,
Širdyj prisiminsim žuvusį Tave...

GIRIOJE

Girioje sniego pripustytoj,
Po prieglauda žalių eglaičių,
Gulėjo du sustingę kūnai
Drąsuolių lietuvaičių.

O kaip gražiai atrodė karstas
Pačios gamtos rėdytas,
Baltuose sniego pataluose
Ėglutėms iškaišytas.

Ant balto sniego, tartum rožės,
Raudons kraujas tekėjo,
Tik nešvietė gelsva žvakutė
Ir niekas nebudėjo.

Namie liūdi jauna sesutė,-
Skausmas drąsko krūtinę,
Kad negalėjo būt prie brolelio
Valandą nors paskutinę.

Bet niekšai budeliai neleido
Gamtos karste gulėti.
Dar veš miestan brolių kūnus
Ir ten po gatvę mėtys.

NEPRIKELS TAVĖS LAISVĖS VARPAS

Tu kasdieną laukei suštant laisvės ryto,
Bet jo nesulaukęs kovoje žuvai.
Daug jau mūsų brolių, lyg gėlių, nuvyto
Tekių pat. drąsuolių, koks ir Tu buvai.

Tu žuvai, kad laisva Tėviškė gyventų,
Laisva nuo Baltijos iki Panerių kalnų,
Kad Vilija laisva Nemunan sruventų,
Kad dainuotų sesės, nebūtų graudu.

Neprikels Tavęs jau Laisvės Varpo garsas
Ir laisvos Tėvynės nematysi Tu.
Ir nekankins širdies Tavo skaudus geismas
Mylimos motulės ir gimtų namų.

Dar ilgai lauks Tavęs grįžtančio motutė,
Vakarais mergelė be Tavęs liūdės.
Tau gėlių ant kapo prisodins sesutė,
Kas pavasarėlis jos gražiai žydės.

Kai laisvai trispalvė Gedimino bokšte
Plevesuos ir plaksis džiugesio pilna,
Tau, brolau, atnešiu baltų gėlių puokštę
Liūdesio ir skausmo širdim kupina.

Ir tyliai sukniubsiu aš ant Tavo kapo
Tau papasakoti, kad laisva Tėvynė,
Kad ji tik per Tavo mirtį laisvo tapo,
Kad nemato laisvės, kurs jai laisvę skynė.

Garbė Tau per amžius, sūnau Lietuvos,
Žuvau Tu už laisvę Tėvynės!
Tu nevengei vargo, mirties nei kovos,
Žuvai laisvei kelią praskynęs!

NEŽINOMAJAM

Mažytis apaugęs kupstelis
Tarp miško eglaičių žalių.
Tai kapas žuvusio partizano
Už laisvę Tėvynės laukų.

Jo akyse žibėjo ryžtas
Ir tvirta buvo Jo dvasia,
Bet gyvenimas atgal nebegrižta,-
Jį prislėgė žemė juoda.

Budeliai jį iškankino,
Mirė kankinio mirtimi.
Už Tave, brangi Tėvyne,
Jis kovojo žydria viltimi.

Ilsėkis, broleau, tarp eglaičių,
Nežinomas mums Tu buvai.
Vardas bus įpintas dainoj lietuvių
To, kurs už Tėvynę žuvai!

Nelenkdams pečių po naštos sunkumu,
Kaip milžinas stosi į kovą.
Pavargti už brangią Tėvynę - gražu,
Aukščiausią turėt sau vadovą.

Maironis

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

NEAPLEISK MŪSŲ!

O Viešpatie, pažvelk į mus iš kryžiaus,
Iš šito darželio užmiršto visu,
Kada mes vėl į namus būsim grįžę,
Kada gyvenimas vėl bus šviesus?

Maži langai voratinkliuos paskendę,
Žolės, kaip sniego vidury žiemos.
Už ką, už ką mes kenčisime dantis sukandę,
Už ką, už ką išvarė iš namų???

Tu sagok, Viešpatie, laukus, trobelę
Ir gimtųjų laukų mūs neapleisk!
Palengvink mums per vargų bristi kelią
Ir mums kaltiems didžias kaltes atleisk.

O Viešpatie, suteik jėgų ir džiungsmo
Dar po gimtosios stogu čia pabūt,
Išgirk širdies tą didį šauksmą,
- Neleisk, neleisk mums beprasmingai žūt!

KO REIKIA JIEMS?

Ko reikia jiems iš mūs gimtosios žemės,
Kurį mes mylim taip karštai?!
Juk nėra čia nė sukso, vario, -
Tamsaus Nevėžio tik krantai.

Nėra čia vynuodžių, nė naftos lašo,
Nėra trobelėse šilkų.
Ko reikia jiems iš mano krašto?
Gal debesėlių tų pilkų?

O ne! Tėvynės jie pavergt atėjo
Ir iš krūtinių mums išplėšt
Jei šventą meilę taip nemaria
Ir mums akis šviesias užrišt.

Te jie nelaukia to. Jei upelius ir gali
Gal būt pakreipti iš vages,
Bet mūs Tėvynei meilę karštą
Neužslopins jie niekadės!

Išvežę gal marins kur tėvą, brolių
Toli nuo Tėviškės brangios,
Tačiau kiti vėl brangią laisvę
Su ginklu rankoj atkovos.

LAISVĒS RYTMETIS

Mēs čia tau daug dainu supynēm
Per šaltas rudenie naktis.
Tu mūs išvarginta Tēvyne,
Tu mūsu meilē ir viltis.

Berželis skaisčią savo daļiā
Ipyne giesmēn vyturiū.
Praejo rytmetis išbaļeš
Su laisvės ilgesiu tauriu.

Muslinko tylūs savanoriai
Pro laukā šnaranti kviečīū,
Jutau alsavinā neramū,
Ant juju skruostū degančīū.

Krūtīnēj virē karštas kraujas,
Virpējo švaigždēs dangujē.
- Tad jie užu Tēvyne kaujas,
Per mirtī laisvę neša jie.

Laukū smūtkelis susināstēs,
Nužengia Kristus iš dangaus.
Ateina vargonū štai balsas
I tyrias širdis prisiglaust.

KAS TU ESI?

Kas tu esi, kur eini, partizane,
i nežinią, i mirtį ar audras?
Gal rytmečio padangės išsiblaivę
Kely vien tavo liūdną kapą ras.

Esu aš tas, kurį išugdė žemė,
Esu aš tas, ką laimino dangus. (temę,
Kam naktys blaivosi, kai dienos jau su-
Esu aš tas, esu aš tas žmogus!

Aš saulėleidžių renku rytojaus ugnį,
Aš iš vidurnakčių šviesias žvaigždes renku.
Aš gyvas pereinu maršas, gelmes, bedugnes,
Upes be tiltų, kalnus be takų.

Esu aš tas, kuris pamynė mirtį juodą,
Esu aš tas, ką audros nenuneš.
Ir kad lydėčiau jus ne vaišių soduos,-
Kovoje, audroj ieškokite manęs!

NAKTIES ŽYGIS

Danguj sidabro milijonai,
Mėnulis šypsos pro miškus.
Paskendo žemė sapno monuos,
Užmigdė poilsiui visus.

Bet ne. Kas ten tamsoj nerimsta,
Kas juda žaliuoju lauku?
Iš kur šlamėjimas tas gimsta
Nakties vidurnakčiu pačiu?

Tai žmonės. Tai žmonių būrelis -
Važiuoti, pėsti ir raiti...
Jie nardosi laukais, be kelio,
Lyg pasakų svečiai slapti...

Tartum vaiduokliai tylią naktį
Į žygi narsūs traukia jie.
Lietuvą jie karščiausiais myli
Ir moka priešą nugalėt!

NE DĒL TURTO LIETUVIS KOVOJA

Šilų kalne vatoja pušelės,
Takeliu tyliai eina kažkas,
Jo išvargintas veidas išbales,
Rankom skiria spygliuotas šakas.

Aukštumėlėje jis apsistoja,
Krūtinėn oro ikvėpia giliai
Ir sušvilpęs paukščių suvaltoja,
Aidą šį pakartoja šilai.

Į tą garsą iš slėnio atsako
Švilpesys tokiu paukščių taku.
Jam pirmajam pavyko rast taką
Čia tarp šitų eglaičių žalių.

Atsisėdęs giliai atsidūsta:
- O Tėvyne, kokia tu brangi! -
Žydrios akys ir veidas nuliūsta,
Juos išblaškė ir žuvo penki.

Ne dėl turto lietuvis kovoja
Nė garbingųjų vietų aukštų,
Tik kad būt laisva žemė artojų,
Kad nebūtų gyventi sunku.

Jis nenori pasaulio valdyti,
Nei vergaut, nei turėti vergų,
Tik kad broliai išeitų į saulę
Iš už grotų, paunksmės miškų.

Dievas mato tą baisiąją skriaudą,-
Pasipuošia jo veidas drąsa.
Jo draugai prakaituoti, įraudę
Renkas, renkas galybe visa.

Mėnuo liejas ant žvilgančio plieno,
Lyg sidabras ant eglų kasų.
- Kas gim tie? - klausia sakalo vieno,
Žiūri jis - nepažįsta visų.

Iš jų tarpo mergaitė išeina
Tvirtu žvilgsniu akelių žydrių.
- Vade, prašom priimti mus į šeimą
Sakalų laisvės, laisvės karių.

- Tu našlaitė? Duok ranką, sesute,-
Sako jis,- kaip gali nesutikt.
Anšra budina skaisčią selutę,
Eisim laisvę visi pasitikt!

TESLAUČIA TIRONAI

Žaliojoj girelėj, po ažuolu senu,
Kur kriviai kadaise su dievais kalbėjo,
Žaliukų būrelis ugnelę kureno,
Jų mėlynos akys į toli žiūrėjo.

Tėvynės trispalvė krūtines jų puošė,
Rasa sidabrinė per skruostus riedėjo,
O giria žalioji jiems gaudė ir ošė,
Svyruoklio berželio viršūne kalbėjo.

Kalbėjo berželis pušaiti prie tako,
Kuždėjo jo šakos liepsitei pasvirę,
Kad Tėvynės žemė jau krauju apteko,
Kad laisvė lietuviu sukaustyta mirė.

Čia ilsis berneliai, sūnūs Gedimino,
Palikę sodybas, gimtuosius namus.
Jų tėvus ir seses sribai užkankino,
Mukloję lavonais Tėvynės laukus.

O brolius artojus Sibiran išvarė
Už meilę Tėvynės, gimtųjų namų.
Už pilką sermėgą į rūsį uždarė,
Už maldą prie Dievo, prie bočių kapų.

Čia ilsis berneliai prie ošiančio šilo,
O dvasios vaidilų juos guodžia, ramina,
Kad tas, kurs Tėvynę be galo pamilo,
Jai kelią į laisvę, į ateitį skina.

Teslaučia kiek nori tironai raudoni,
Tegieda jie himnus vergijai žiauriai,
Mums laisvė Tėvynės yr' miela, maloni,
Ją krauju atpirks tik Tėvynės vaikai.

Jie Sibiran ėjo, Vorkuton keliavo,
Altajaus miškuose sveikatą prarado.
Tūkstančiai jų žuvo už Tėvynę savo,
Dar daug ten kankinas nuo šalčio ir bado.

Čia slapstosi girioj Lietuvos berneliai,
Niekam jokio pikto niekad nepadarę,
Juos tenai išvižo žiaurūs svetimšaliai,
Kai savo laukuose bėriu žemę arė.

Bet Vyčiai jau bunda, skaisčiai saulė teka,
Gedimino kalne milžinai pabudo,
O didvyrių dvasios tarpusavy šneka,
Kad jau Laisvės Varpas gaudžia užu šilo.

PARTIZANO KELIAS

Ėjai per sniegą, pūgą, vėją,
Nešei mums laisvę, šviesą.
Bridai gilius, gilius vargus,
Kovojai tu už teisę, tiesą.

Nešei Tėvynei aušrą ir teisybę,
Aukojai jai save, diėvyri!
Laisvę, kaip seserį, pamilęs
Laisvan gyveniman lyg irte irėis.

Nepažinai kas yr' nelaisvė,
Nepalenkei galvos tironui,
Ant aukuro Tėvynės motinos
Jaunystę, kančias ir vargus aukojai.

NEBEUŽTVENKSI ...

Nebeužtvenksi upės bėgimo, -
Mūsų Tėvynės laisvės sparnų.
Nieks nepalauš čia, nes jinaį gimus
Siekt idealų laisvės kilnių.

Mes į rytojų su viltim žiūrim,
Nes mus gaivina laisvės šviesa.
Visi prie ginklo stokim į būrį,
Kad laisva būtų šalis visa.

Lietuvos žemė krauju pasruvo,
Nauji kryželiai čia prie kelių.
Kelkis, Tėvyne, ne viskas žuvo
Tarp tavo plotų tamsiai žalių.

Tau, partizane, čia patikėjo
Lietuvą ginti tėvų dvasia
Ir tu parneši laisvę, kaip vėjas, -
Per žemę eina laisvės šviesa.

Kas patikėta pilkų arimų,
O partizane, saugok čia tu.
Nebeužtvenksi upės bėgimo, -
Baltojo Vyčio neriant skliautu.

BUS DIENA

Susirinksim visi laisvės rytą,
Neužilgo Tėvynėj gimtoj,
O žaliuos tad šakelė nuvytus,
Palaužta nelygioj čia kovojoj.

Daug pavasarių miškas skambėjo
Nuo dainų partizanų trankių.
Bus diena, šluostys vgrai suėję
Pilkas dulkes nuo savo akių.

Gatve kaimo būrelis mažytis
Išdidžiai čia pro kryžių praeis.
Imt gėlėms iš darželių jiems lyti,
Sena motina vartuos išeis.

Ir užtrauks laisvės dainą jie smagią,
Jiems trispalvė plasnų atlapuos,
Išskaitys, jų veiduose kaip dega
Laisvės žygiai ir dienos kovos.

Už Tėvynę kas bus jau numiręs,
Tam garbė amžina, amžina...
Lietuva - mūsų žemė didvyrių,
Mūs gyvenimo laimės diena.

JEI ATEITŲ ...

Jei ateis kada Tėvynei
Tragiškiausia valanda:
Areštai ir išvežimai, -
Mes pakilsime tada!

Mes sukelsim kovą viešą,
Kraštą ginsim, kaip šernai.
Ir patirs prakeiktas priešas
Ką tai reiškia "Vanagai"!

Karžygių gretas papildys
Seniai, moterys, vaikai...
Laisvei plaka taurios širdys,
Rankos ginklą spaus tvirtai!

Priešo šunės kris, kaip lapai,
Virš mašinos, traukiniai...
Laisvė tautai - arba kapas, -
Tik ne Sibiran vergais!

PARTIZANO ILGESYS

Pavasaris atėjo ir jo gražios dienos,
Laisvas partizanas miškuose gyvens.
Vargo iškankintas, laisvės pasiilgęs
Veidas ilgesingas žieduose spindės.

Ach, tas gintas sodžius žydinčiais daržė-
sužavėjo širdį, širdį tarp žiedų... (laisis
Tad siela nerimsta vakarinei spindint,
Prisiminus laimę meilės vakarų.

Ech, neverk, mergele, neliūdėk prie vartų,
Aš nebeateisiu liepų takeliu...
Jau nebekalbėsiu tų meilių žodelių
Ir nebekartosiu, kad tave myliu.

Jau gana tos meilės, jau gana tų žodžių,
Gal kada dar laimė mūsų neaplenks.
O dabar už laisvę ir už gimtą sodžių
Mano tvirtos rankos priešui mirtį rengs.

PARTIZANŲ MARŠAS

Klampiam, klampiam tyrulio raiste,
Senojo dukto pakrašty
Gyveno būrys partizanų,
Su nuostabia drąsa širdy.

Tai buvo vyrai neištižę,
Ne kartą žvelgę mirčiai į akis.
Visur ir visad jie pasiryžę,
Nors tektų belsti į pragaro duris.

Veidai jų rūstūs yr' nuo vėjo,
O rankos kietos, lyg akmuo.
Ir jei pakliūva komunistas,
Tai tuoj susiriečia, kaip šuo.

Kovojam mes už savo kraštą,
Už savo brolius, seseris, tėvus,
Už savo kalbą, savo raštą,
Už gimtas pirkias ir namus.

Nenorim karo nė vergijos,
Mes trokštam vien ramios taikos,
Bet jei kada mus užkabina,
Ginklu atsakom visados.

Mes savo sienas atstatysim,
Bus mūsų Vilnius, Klaipėda.
Težino Dievas ir pasaulis,
Kad lietuvių narsį tauta.

Tu mergužėle, neliūdėki,
Tu būk rami, tu būk tvirta,
Nes greitsi mūsų Tėviškėlė
Nuo priešų bus išlaisvinta.

PARTIZANAS IR GIRUŽĖ

Sužlamėjo girios medžiai
Nuo šiauriųjų vėjelių
Ir išėjo partizanais
Daug jaunujų bernelių.

Tu giružė, tu žalioji,
Ar ilgai dar glausi mus,
Kol laisvužę iškovosim
Ar atstosi mums namus?

Partizano vienas kelias -
Už Tėvynę jis kovos.
Žalios tėviškės giružės
Laisvės dainą jam dainuos.

Tu motule ir mergele,
Mūs neverk ir neliūdėk,
Juk sugrižus iš giružės
Laisvė Tėviškėj žydės.

O kol mūsų Tėviškėlė
Brangios laisvės susilauks,
Partizanas ir giružė
Brolius karo žygin šauks!

PARTIZANO ILGESYS

Ant Neries kranto ošia miškas,
Stovi bakūžė be langų.
Stov' partizanas nusiminęs,
Prislėgtas liūdesio minčių.

Nėra tėvelio nė motutės, -
Teli Uralo kalnuose.
Viens brolis žuvo užu laisvę,
Kūnui nēr vietos kapuose.

Jam ten beliūdint, besvajojant
Atėjo sesė verkdamą.
- Neverk, sesute, grįš tėveliai,
Gyvensim valandas tyliai.

Jis glaudė sesę prie krūtinės
Ir šluostė ašaras sūrias.
- Neverk, sesute, neliūdėki,
Dar bus laisva šalis gimta.

Ateis vėl vasaros auksinės,
Žydės alyvos po langais.
Glaus mus motulė prie krūtinės,
Būsime jos mylimi vaikai.

Eikit, broliukai ir sesutės,
Gyvenkit jūs tarp svetimų,
O aš einu į žiaurų žygį
Kovot už laisvę lietuvių.

SVEČIŲ SULAUKUS

Džiaugiamės svečių sulaukę,
Lūpas puošia šypsena,
Kad pas mus vėl atsilankė
Su lietuviška daina.

Nors laukais klajoja vėjas,
Žiemos šaltis nors žverbus,
Savo žodį ištesėję,
Atžygiavote pas mus.

Spaudžiam jūsų ranką tvirtą,
Mieli broliai - vanagai;
Iškentėsim, kas paskirta
Mūs tėvynei nekaltai.

Tegyvuoja partizanai!
Tegyvuoja Lietuva!
Vėl gimtoji tėvų žemė
Nuo grobikų bus laisva!

Vėl žydės darželyj rūtos,
Skambės juokas vakarais,
Išsiilgusios sesutės
Papuoš jus gėlių žiedais.

MERGAITĒS SVAJONĒS

Keli pavasarīai praējo,
Kai šioj padangēj gyvenu,
Bet man širdies jie nežavējo
Kaip tas, kuri šandien menu.

Tai buvo tylios, tylios naktys,
Viena tylesnē už kitas,
Kai sutemoj klajojo akys,
Kai apkabino kažin kas.

Ir kai padavęs ranką kietą
Sakei: - Skubėkime tenai.
Ten pasirinkęs ramią vietą
Tu tyliai, tyliai užmigai.

O aš klausiaus, ką rasos laša,
Ką šlama eglė ir pušis,
Atspėti, ką likimas neša,
Ką žada ši tyli naktis.

Pakalnėj smarkiai lojo šunės
Ir aš tik vos, vos alsavau.
Gražus žiedelis štai ramunės,
Bet burti laimę nediršau.

Jaunų arų ilga grandinė
Sumirgo mėnesienoje čia...
Griežlės liūlavo sutartinę
Ir mudu skyrėmės slapčia.

Menu tą šypseną, kaip brolio,
Kai ranką padavei sudie.
- Juk nebijosi, jau netoli,-
Menu, lyg buvo tai šiandien.

Sutirpo praeityj minutes,
Šiandien viena sėdžiu, mąstau...
Sumirgo popieryj eilutės:
Bus atminimas man ir tau.

ŽIBUOKLĖS

Pražydo pirmos melsvos žibuoklės,
Lakštuočių dainos skrido aukštai.
Tėvynės ginti išėjo broliai
Tylūs, bet narsūs, kaip vanagai.

Vartuos parymo sena motutė
Ir mergužėlė liko viena.
Jinai žinojo, ką vėjai pučia,
Jog partizano sunki dalia.

Vėjas įsiutęs blaškė ir kaukė,
Blaškė žibuoklių melsvus žiedus.
Vaitojo ginklai, patrankos gaudė,
Lydėjo vėjai plačius laukus.

Ar kaltas tas, kurs pamylėjo
Miškus ir slėnius mūsų Lietuvos,
Kad jam patinka šie sodžių gojai,
Karpyti lapai žalių klevų.

PRIE LAUŽO

Miške prie laužo vanagai sėdėjo,
Liūdną dainelę traukė pamažu.
Ir tylus aidas taip gražiai skambėjo
Ir jo klausytis buvo taip žavu.

Laužo šviesoje veidai surimtėjo,
I šalis blaškos deganti liepsna,
O mintys skraido apie gimtą šalį,
Apie gimtuosius sodžiuoj namelius.

Skrido dainelė apie gimtą sodžių,
Apie gimtuosius sodžiuoj namelius,
Apie motulę, laukienčią prie kelio,
Ir mergužėlės mėlynas akis.

Laužas jau gęsta ir naktis artėja,
Gana dainuoti, broliai vanagai!
Ruoškitės žygin, jau laikas atėjo,
Nes naktužėlė mūsų motina.

Mes partizanai, kovų nepabūgę,
Nešame laisvę ant savo pečių
Ir tegul priešai mūsų nebaugina,
Nes mes nebijom alkanų gaujų.

PALAIMINK!

Štai kraugerių bandos kankina ir žudo,
Pamynė mūs laisvę ir bečių kapus.
Tautos išdavikas piktesnis už Judą,
Išduoda Tėvynę ir brolius savus.

Teriojamas kraštas graudingai vaitoja,
Upeliai patvino nekaltu krauju,
O gražios sodybės neteko artojų,
Išniekintos riegso be durų, langų.

Nuo motinų žaudų net girios vaitoja,
Nuo skausmo ir kančių net plyšta širdis,
O broliams miškuose net širdys liepsnoja
Vien meile Tėvynei ir keršto ugnis.

Mūs mylimą šalį barbarai užpuolė,
Paniekino žemę ir žudo vaikus.
O saugok, Aukščiausias, mūs šalį nuo bėdė,
Palaimink mūs darbus ir žygius drąsius!

PARTIZANŲ VELYKOS

Prabėgo šaltoji žiemužė,
Pavasaris šypsos antai.
Su džiaugsmu ir šypsena skuba
Velykos pas mus taip greitai.

Sesutė jau dažo margutį,
Velykos arti jau, arti.
Ko liūdi, senoji motute?
Kam galvą nuleidus verki?

Tau gaila sūnelio išvyto
Iš laisvės gimtųjų laukų.
Šiomet per šventąsias Velykas
Nėr to, kurs sėdėjo kartu.

Jis švenčia Velykas pušyne,
Saulutė jo šildo namus
Ir šventų Velykų aušrinę
Paukšteliai pritars jam giedot.

Neliūski, senoji motute,
Kad šventi Velykas viena.
Per sekančias šventas Velykas
Sėdėsiu su tavim drauge.

SUTIKTIEMS BROLIAMS

Sveiki, šaunieji broliai,
Žalieji managai!
Kaip laikotės lig šiolei? -
Juk matėmės seniai.

Kiek daug pas jus vyrų
Jaunyste žydinčių,
Ar niekas nenutrūko
Galvelės nuo pečių?

Kaip sekasi skrajoti?
Sekimas ar baisus?
Gal teko kartais groti
Į ruskius ar sribus?

Ar daugel išdavikų
Išleidot į dausas?
Naujienas - kas nutiko -
Ar žinote visas?

Tur būt labai nepyksit,
Kad teks globoti mus...
Kai jūs kada atvyksit, -
Tai mes pagerbsim jus!

DUBYSOS SLENIŲ PARTIZANAI

Kur statūs krantai ant Dubysos,
Kur šlama banguoti miškai -
Žygiuoja vorelė ištysus,
Rūke dingsta žingsnių aidai...

Mamuose jų niekas nelaukia,-
Siaubinga ten sukas mirtis.
Motulė ir sesės išėjo,
O tėvas užmerkė akis...

Kas vakarą, saulė kai leidžias,
Kažkur kai nuaidi daina...
Jaunutė mergaitė šviesplaukė
Nuliūsta kažko laukdama...

- Kur jis ir kodėl neaplanko? -
Skausmingai suvirpa širdis.
- Gal kitą jis ten pamylėjo,
O gal jį sutiko mirtis?

Bet ne - jis tebėra dar gyvas,
Tėvynei jo plaka širdis!
Kai Tėviškėj nebus vergijos,
Tada mylimasis sugriš!

MERGAITĖS DAINA PARTIZANUI

Aš verkiau parymus tarp tvorų darželio,
Kai paspaudęs ranką tyliai išėjai.
Ašarom sidabro verkė rūtės žalios,
Verkė ūkanose skęsdami laukai.

Kas paklaus kodėl gi ašaros taip rieda,
Kas man ravint rūtės "padėk Diev'" sakys?
Kas akis manąsias atras lino žiede,
Kas gi, kas gi, kas gi širdį suramins?

Naujos staklės mėtė šeivas ažuolines,
Baltos drobės tiesias taip lengvai, lengvai.
Rankšluostin įausiu: - Lietuva Tėvyne,
Tu didvyrių žeme - mes tavo vaikai. -

Ir kada žemelė bus nuo kraujo soti,
Ir kada sugrįši tu su žirgeliu,
Atnešiu vandens tau moliniam ąsoty,
Duosiu nusišluostyt rankšluostiu dailiu.

PARTIZANŲ ŽYGLIAI

Partizanai mišku eina
Ir tyliai niūniuoja dainą.
Ei, lietuvi, ar žinai -
Žengia broliai vanagai!

Mes Tėvynę atvaduosim, -
Vėl žydės gėlės laukuose.
Kai išvysime priešus,
Vėl sugrišim į namus.

Kol Tėvynę priešai smaugia, -
Bolševikų žvėrys staugia, -
Mūsų ginklai tol žvangės
Ir ranka nesudrebės.

Plieno gretas surikiuosim,
Skambiają dainą uždainuosim,
Bisim vyrai ir vaikai -
Priešams bus tikrai riestai.

PARTIZANŲ GYVENIMAS

Kaip čia buvo, kaip nutiko -
Mus užplūdo bolševikai.
O ta smarvė riečia nosį,
Tad gyvenam ne namuose.

Ryžmės Tėvyną ginti,
Jos engėjams galvas skinti.
Ir jei bus jau taip žadėta,
Savo galvą reiks padėti.

Miškai tankūs, plačios pievos,
Jų plotus težino Dievas,
Ir todėl, kol Dievas laiko,
Mes gyvenam taip, kaip reikia.

Naktį triebesius apstoję
Prašom išileist geruoju.
Jeigu leisti atsisako -
Siūlome įmest granatą.

Tuomet durys atsidaro -
Žmonės mat pribijo karo.
Atsinešę šiaudų kūlį
Knarkiam naktį atsigulę.

Dar tansoj, pasidrašinę
Binam kelti gaspađinę.
Pusryčius anksti pavalgę
Ką nors dirbam apsižvalgę.

Jeigu plepių atsilanko,
Užpečkyje laikas slenka.
Gerbiame gerus kaimynus,
Kurie mūsų negaišina.

O kai vakaras ateina,
Tyliai paniūnuojam dainą.
Kur mergaitės nenuobodžios -
Prakalbam gražiausiais žodžiais...

Kad dar kartą užprašytų,
Peršam žentu vienas kitą.
Juk, kaip sakoma, po karo
Pritrūks vyrų dar ko gero...

Pasitaiko nevidonų,
Laikančių mus dykaduoniais;
Nori jie pamandravoti,
Tartum elgetas kolioti.

Mes tokiem pasakom aiškiai,
Ką mes veikiam, dėl ko vaikštom,
Ir po to, jei ne geruoju,
Patys maistą rekvizuojam.

Ir miške nebloga būti,
Nors pašalam ten truputį;
Vasarą - pasiuoogaunam,
Žiemą - stirną nusišauanam.

Išdavikus - grynai šluojam,
Greit neliks jų Lietuvoje.
Driskiams supant švinu tvojam,
Po to darbo duodam kojom...

Pilkas, kartais klaikias dienas
Mums praskaidrina naujienos.
Laikas taip ir nubildėjo
Laukiam tikro laisvės vėjo!

UŽ TĖVYNĘ

Laukuose dobilas raudonas,
Laukuose rasos tviska.
Nuliūdeš mūs jaunas lietuvis,
Pamiršo jis jau viską.
Pamiršo jis pievas, pamiršo ir laukus,
Ir dairo aplinkui, ir žiūri, kas čia bus.

Seniūnas atnešė kvietimą -
Net ašaros ištryško.
Galvoja: ar važiuot į frontą,
Ar spaust giliai į mišką.
Galvojo, dūmojo - gaila gimtų namų,
Jaunutės mergaitės, jos mėlynų akių.

Nenor asižatams tarnauti
Ir būti jų vergu.
Verčiau už mielą tėviškėlę
Miške partizanų.
Jau gauda jaunimą, sodybas degina,
Mūs turta naikina, žmones vežti ima.

Daugumas slapstosi po mišką,
Naktims namus aplanko,
O rytą spaudžia vėl į mišką -
Ten riešutėlius kranto.
Ten čiulba paukšteliai, šlama pušynai,
Ten slapstės po mišką broliai lietuviai.

Jauna mergaitė nusiminus,
Dainuoja taip liūdnai,-
Nėra jos mylimo bernelio,
Vai skauda jai širdis.
Jau gauda jaunimą, sodybas degina,
Mūs turta naikina, žmones vežti ima.

APSIRIKIMAS

Jauni partizanai susirinko gričioj
Ir saldžiai užmigo pas šalių paukštyčių.
Vieni jų sapnavo, o kiti kalbėjo,
Nė vienas iš jų sargybos nėjo.

Buvo susitarę, laukė brolio vieno,
Bet pirmiau atėjo mielas kavalierius.
Naktis tamsi buvo, viens nerado kelio,
Jisai pasiėmė palydovą gerą.

Priėjęs prie durų rusiškai kalbėjo,
O jo palydovas per tvorą bildėjo.
Bildesys už durų labai smarkus buvo,
Broliai pagalvojo, kad tai ne lietuviai.

Iš miego pabudę jauni partizanai
Galvojo, kad supa juos jau garnizonas.
Lyg saprus išgiję, per langus iššoko
Ir lauke mašinkes į duris atsuko

Laukdami iš rusų jie pirmųjų šūvių,
Bet šia pasižodė, kad brolis lietuvis.
Su džiaugsmu ir juoku į kambarį grįžo,
Tik išmuštas langas ženklą pasiliko.

Nors daugel barti gavo kavalierius,
Bet iš viso to daug juoko turėjom.

PARTIZANUI

Kai mėnulio šviesa sidabrinė
Švelniai liejos ant pievų, laukų,
Išėjai ginti savo Tėvynę
Ir ošimą žaliųjų miškų.

Išėjai ginti Tėviškės žemę
Ir ieškoti pasaulį tiesos,
Apšviesti, kur yra aptemę
Nuo Kremliaus valdovo "šviesos".

Bus sunku tau, drąsus partizane,
Rasti tiesą pasaulyj piktam,
Gal būt teks plačiame okeane
Žūt, kaip laivui audrų sudaužtam.

Mėnesienoj norėčiau nuklysti
Tais takais, kuriais tu nuklydai
Ir mažyte gėlyte pražysti,
Kai jau vysta darželyj žiedai.

Ir žydėti, šypsotis prie kelio
Tau, kai eisi nuvargęs taku,
Gal pažvelgsi į mažą gėlelę,
Tau kelianti nebus taip sunku.

Gal pamatys gėlytę prie tako
Prisiminsi darželį namuos,
Prisiminsi tu švilgsnį mergelės,
Gailią raudą semutės mamos.

Tad papuošk, partizane, krūtinę
Ta mažyte gėlyte rudens,
Ir jei žūsi gindamas Tėvynę -
Ji šaltą lavoną dabins!

NAKVININKAI

Ko taip baisiai nusiminią žiūrit į mus?
Gal dar pirmą kartą matot tokius svečius?
Nebūkit nusiminią, jei lanko jus miškiniai,
Jie gerbia jus!

Šeimininke, čiupęs lazda, tildyk šunis.
Vesk į daržinę ar tvartą - ten ir pririšk.
Kad niekas nežinotų ir šunės kad nelotų, -
Tada tvarka.

Šeimininkės, kelkit greitai langus uždenkt.
Nors kaimynai ir neblogi - reikia jų vengt.
O šviesą kai uždegsit, pažinę net nustebsit
Ir bus ramu.

Gal atrasite kaimynų, gal giminių,
O jei ne - galėsit spręsti iš mūsų veidų.
Nesame mes plėšikai, bet žmonėms katalikai,
Tokie kaip jūs.

Ko atėjom, ką sakysim, galit nujaut:
Jei kas prašosi nakvynės - reikia priglaust.
Kur gulti - patys rasim, nereikia mums
Tiktai šiaudų. (matracų -

Tvirtai tikim šeimininkės vaišingumu,
Ji papratusi vaišinti nuolat svečius,
Paltelės plaštakinės, dešrelės pusmetrinės
Mums ir gana.

Nedažnai juk atsilanko tokie svečiai,
Tie, kurie atneš jums laisvę savo pečiais!
Tač mieli šeimininkai, priimkite kaip tinka
Tokių svečius.

I KOVA

Nors vėtroš užia apie mus,
Drąsa mūs nepažūs,
Nors daugel mes kentėsime, -
Tėvynė laisva bus.

Nebalsios yr' mums audros,
Mes - narsūs sūnūs Lietuvos,
Laikykimės tvirtai
Vienybės ir drąsos!

Tauta, šalis ir kalba mūs
Per smėlius laisva bus.
Tegul ainiai nekeikia mus,
Kai kaulai žemėj pūs.

Drąsa, vienybė ir narsumas
Tėvynės priešą greit išstums,
Tik reikia drąsiai stot
Dėl Lietuvos kovot.

Pirmyn, pirmyn, drąsiau, broliai,
Tėvynės einam gint,
Užžėlusius bočių takus
Iš naujo reik pramint.

Dėl laisvės mums reikės mirti,
Menorim priespaudoj likti.
Už ginklo, lietuviai,
Jau bleivosi rytai!

LAISVĒS KOVOTOJUI

O jūs paukšteliai čiulbuonēliai,
Ko čiulbate jūs taip linksmai?
Nejaugi jaučiate, kad vēliai
Galēsime gyvent laisvai?

Dabar taip liūdna, dienos juodos,
Nors jau pavasaris pas mus.
Seni tēveliai be paguodos -
Žuvo jų mylimas sūnus.

Jis žuvo gindamas Tėvynę
Nuo bolševikų raudonų.
Nors jis mylėjo ją ir gynė -
Nesulaukė šviesių dienų.

Nejau Tėvynė mylimoji
Nebesulauks šviesių dienų?
Bet aš matau jau laisvę naują
Ir pasitikti jos einu.

Einu ištiest jai savo ranką,
Padėt, kiek mano jėgos leis.
Ilgėtis laisvės neužtenka -
Veltui jos niekas neatneš!

JAU ŠEŠI METAI

Jau šeši metai, kai vergaujam
Ir kenčiam priešų žiaurumus.
Dabar, kai rusai šiam pasaulyj
Prisimenam gerus laikus.

Apgailėstaujam prisiminę
Trispalvę, Vytį ir ženklus,
Didingą kalną Gedimino
Į laisvę vedant lietuvius.

Meturim tankų mes galingų,
Patrankų toli šaudančių, -
Tėvynės meilę tik ugningą
Ir automatą ant pečių.

Pasaulis viską aiškiai mato
Ir išžudyti mūs neduos.
Atomus ir mūs automatas
Komūną nuo žemės nušluos.

Verkia strībukai jau iš baimės,
Tautos maldauja dovanot.
Upeliai ašarų, ir kraujo
Išdavikus ima kamuot.

Brolius pamynėte po kojų,
Žydų ir Stalino vergai!
Dar pamatysite jūs rojų,
Kai slėgs visus šalti kapai.

Už tai, kad negerbėt trispalvės
Ir Vytį mynėt į purvus,
Už tai, kad šaudėt partizenus,
Visi atrasite kapus.

Trispalvė - mūsų tautos kviesybė
Jau greit padangėj plevesuos,
Tik bisuri rusų penkiakampė
Stribuksms ant kapo kapsos.

Ant partizano brangaus kapo
Kabės vainikai ir Vytis,
Skambės per amžius padavimai,
Kad dėl Tėvynės žuvo jis.

Dabar mums puošia kairę ranką
Kryžius, trispalvė ir Vytis.
Tik dar tvirčiau suspauskinginklą
Ir greitai laisvę gausim mes.

NELIŪDĖKI, MOTINĖLE

Pamiškiais, palaukiais
Žengia būrys.
Plieno ginklai, drąsūs veidai
Ir tyra, lietuviška širdis.

Lietaus jų veidai nuprausti,
Saulės švelniai išbučiuoti,
Žengia drąsiai jie pirmyn,
Be baimės žvelgia ateitin.

Neliūdėki, motinėle,
Greitai jau laisvė nušvis,
Grišiu aš į tėviškėlę,
Išbučiuosiu tavo akis.

Pamiškiais, palaukiais
Žengia būrys.
Plieno ginklai, drąsūs veidai
Ir tyra, lietuviška širdis.

TEN, KUR DUBYSOS VILNYS BANGUOJA

Ten, kur Dubysos vilnys banguoja,
Pakrantėse ošia žali miškai.
Kur gelsvas smėlio kelias vingiuoja,
Mina ten brolių būrių būriai.

Tenai tėvelio pirkia statyta,
Motulė parymus verpia gijas,
Tik aš vargdienis likau pamirėtas,
Kas mano skaudžią dalį supras?

Tenai palangėje rėtos žaliuoja,
Žydi jurginų margi pulkai.
Sesutė liūdną dainą dainuoja -
Spaudžia Tėvynę sunkūs vargai.

Tenai prie vartų kryžius parymęs
Saugoja kelią dienas, naktis.
Mergaitė liūdi tenai atklydus,
Mylimo laukia, kada sugriš...

LIETUVOS SAKALAI

Pakilkit, pakilkit į saulę,
Mieli Lietuvos sakalai!
Už mylimą vadą,
Kurs pergalėn vada,
Pakelkite taures aukštai.

Neleiskit, neleiskit, margi sakalai,
Jūs kūnams gulėti ant gatvės.
Už žuvusį brolių,
Už širdį lietuvių
Vaduokit Tėvynę sparčiau.

Atvaduokit jūs tėviškę brangią,
Vaduokit tėvelių namus.
Už gimtą namelį
Ir sesių darželį
Jūs muškite žiaurius plėšikus.

Tad, mieli margi sakalai,
Juk kova jau visai arti.
Mes gerbsim, mylėsime
Ir visur padėsime,
Neduokit tik žūti varge!

KAS MUMS DVARAI

Kas mums dvarai, kas mums rūmai -
Mums gerai gyventi krūmuos:
Čia voveraitė, čia kiškutis mažas.

Samanėlių pasiklėję
Prieš saulutę šildom kojas,
Ateis linksma vasara, bus dar linksmiau.

Mergužėlės eis uogauti,
Motinėlės grybų rauti, -
Bus linksma Lietuvos vaikams.

Bus mėlynių, bus aviečių,
Bus medaus kamanų bičių.
O lylia lia lia žalieji girele.

Šiemet nuotaika puiki,
Bus pavasariai dveji,
Du kart kels iš miego pumpurai.

Vėl dabinsime takus,
Vėl pinsim vainikus,
Vėl siųsim meldą Dievui iš širdies.

O tu žalias gojau mūs,
Paskyrimas koks gražus
Bekuriant laisvę Lietuvos!

NAKTIES ŽYGLIAI

Ateis tamsi naktužėlė,
Mūsų brangi matušėlė, -
Žygin iškeliausim,
Išdavikus bausim.

Gal užsuksim į širšyną,
Istribitelių būstinę,
Kurioj išdavikai
Valgo duoną dykai, -

Už jų kruviną plėšimą
Ir už gaudymą jaunimo, -
Miškan išlydėsime,
Švinu užmokėsime.

Jei milicininką sutiksim,
Ir to gyvo nepaliksime, -
Kas kitus kankina,
Laimės tenežino.

Rusais mus tenebaugina,
Jie tik žemę mūsų smardina,
Juk ir per ablavą
Mūsų nepagavo.

Už kankinamą Tėvynę
Ir išniekintą gimtinę
Mes šventai kariausim,
Kol tik laisvę gausim!

ŽALIEJI VANAGAI MIŠKE

Sužaliavo medžių lapai,
Sodus apdengė žiedai.
Vargo ir kančių daug matę
Atsigavo vanagai.
Ei dum dum ei da, ei valy valia
Vasara žalia!

Kas iš armijos paspruko,
Kam pasibaigė šiaudai,
Ir kantrybės kam pritrūko -
Prieglobstis visiems - miškai.
Ei dum... Vietos ten gana.

Koks gyvenimas miškuose -
Jūs nežinot visiškai.
Tik laisvi iš jų sugrižę
Pasakos tai vanagai.
Ei dum... Vargas ir daina.

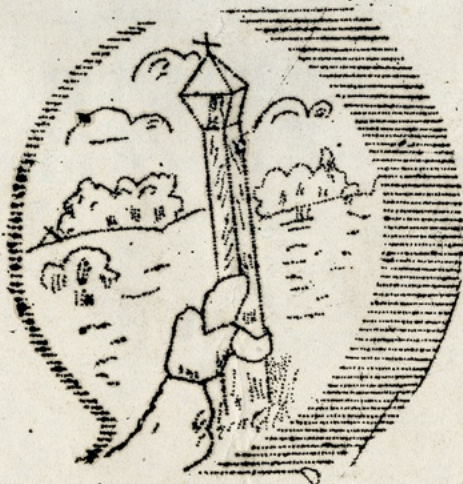
Medžiai šlama, laužas smilksta,
Skamba juokas ir ginklai.
Bėga dienos neprailgę,
Vis trumpėja mūs vargai.
Ei dum... Vargo jau gana.

Ir kai laisvę parsikviesim,
Vargas liks tik sapnuose,
Mišką gerbsim ir mylėsime,
Liks dėkinga jam tauta.
Ei dum... Džiaugsimės tada.

Oi neverk, matušėle, kad jaunas sūnus
Eis ginti brangiosios Tėvynės.
Kad pavirtęs, kaip ažuolas girių puikus
Lauks teismo dienos paskatinės.

Maironis

MOTINAI, BROLIUI, SESEI

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 733-4100

WORLD
DRUGS
1952

MOTINAI

Vargsti tu, močiute,
Baisu Lietuvoje, -
Priešai kaip pasiute
Žudo ir terioja.

Tave daug kankino,
Daug skriaudų tau darė,
Rūbu kasdieniniu
Iš namų išvarė.

Vargas tavo veide
Raukšles išvagojo,
Girdint šūvių aidą
Akys tau rasoja.

Neliūdėk, močiute,
Nors tau širdį gelia,
Neraudok, jei žūsiu
Skindams laisvei kelią.

Tai auka Tėvynei,
Kurį tu aukoji.
Žodžiai paskutiniai
Jai ir tau, brangioji...

SUDIE ...

Liki sveika, mergyte mano, -
Ramunės žiedu laime burki!
Man gi - likimas partizano:
Šiandien aš čia, o ryt - kažkur.

Pađuoki savo baltą ranką,
Leiski pažvelgti į akis,-
Ir valandėlė ta, nors menka,
Liks man brangiausia atmintis.

Išslinksiu aš, kaip koks šešėlis,
Mane priglobs tamsi naktis.
Ach, kaip norėčiau grįžti vėliai!
Ir grįšiu - jei tik ne mirtis...

Klajosiu Tėviškės laukuose,
Jūs drąsiai ginsiu kovoje!
Ir vieną kart gal sužinosi,
Kad aš jau ties NKVD.

Nuvilks ten mano rūbą menką,
Nuaus suplyšusius batus,
Bet negyvam visko užtenka,-
Gali net valgyt, jei skams.

Žydės vėl vasaros auksinės,
Nauji gėlių žiedai subręs...
Pamirši tą, kurs dėl Tėvynės
Neteko visko, net tavęs.

Bet neliūdėk, nes tai tik žodžiai -
Jie, kaip mirażas, gal praeis;
Grįšiu tada, ir mūsų sodžiuoj
Skambės dainelės vakarais...

KAI TĖVYNĖ MUS ŠAUKS

Myli sakalas nemarią laisvę,
Laisvėj gimęs nelaisvėj neaugs.
Mes jauni gaivalingai išeisim,
Kai Tėvynė ir pareigos šauks.

Neuškelti pavasariui vartai
Į mūs vargstančių Tėviškę griūt.
Jaučiu - laukiama laisvė jau arti,
Tik daugiau reikia mums pasiryžt.

Širdis merdėja laisvėje gimus,
Spaudžia priešas žiauriau ją kasdien.
Su Tėvyne sujunkim likimą,
Jaunas dienas sujunkim iš vien.

Mesiliaus jaunos širdys vis plakti
Kovos ryžtu ir laisvės taktu.
Mes nuveiksim šią kruviną naktį,-
Skelbiam tai karštu širdžių aktu.

Myli sakalas amžiną laisvę,
Ankštam urve nurinti negal.
Gimtą žemę, nors krauju aplaistę
Išvaduosim - jaunystė daug gal!

BE LAISVĖS VYSTA PUIKIOS GĖLĖS

Naktis tyli, žieduose rasos mirga,
Ramumą neša mieganti gamta.
O Tėviškės laukuose skausmas sklinda:
Pavergta rusų kenčia Lietuva.

Be laisvės vysta puikios, gražios gėlės,
Be laisvės miršta sakalas narsus,
O apiplėšta brangioji Tėvyne
Kankinasi be laisvės ir dainos.

Daug kartų gėso skaisčioji saulutė
Sidabro juostoje melsvų ežerų,
Palikdama Tėvynei ašaras ir skausmą
Paniekintų tau mylinčių širdžių.

Jau dunda žemė, aušta laisvės rytas,
Kapuose bunda protėvių dvasia.
Ir greit tu Lietuvą laisvą išyysi,
Skambės čia juokas ir laisva daina.

PARTIZANO MOTINAI

Žali pavasariai nejučiom praėjo,
Daug jau ko praėjo ir dar kiek praeis,
Tiktai neišpustė močiai laiko vėjai,
Vieno atminimo su širdies skausmais.

Neišpustė vėjai, neišlijo lietūs,
Šitas atminimas neis jai nuo širdies.
Šis prisiminimas ašarom aplietas
Iki juodo karsto ją lydės, lydės...

Ji turėjo sūnų, tiktai vieną sūnų,
Bet jo nebeturi... kur šiandieną jis?
Ach, jis gynė laisvę, narsus partizanas,
Savo močios kieman niekad nebegriš.

Ir saulutei gęstant už žaliųjų girių,
Kai žemę apleidžias gelsvi spinduliai,
Vakarinei maldai kai žemė nutyla
Neraudok, motule, sūnus nepareis.

Jis ramiai sau ilsis prie svyrucklio beržo,
Jis laimingas miega kapo gilumoj.
Jo narsus ryžtas už Tėvynės laisvę
Stiprins mūsų dvasią šiaurioje kovoj.

Meliūdėk, motule, netekus sūnelio, -
Laisvės idealas ginamas krauju.
Daug jaųjų gyvybių aukuran padėta,
Kad šalis vėl žengtų laisvužės keliu.

SUDIE, MOTULE

Sudie, motule tu brangioji,
Sudie, motule, smžinai...
Gal būt negrišiu aš pas tave,
Nei tu, nei aš to - nežinau.

O jeigu žūsiu tarpe brolių,
Tarp partizanų milžinų,
Tai tu, motule, negirdėsi
Iš mano lūpų jau dainų.

O jeigu žūsiu prie upelio,
Kur bangos dainas tau dainuos
Ir beržas, verkdamas kas rytas,
Paguodos žodžius tau kartos.

O kai ateis pavasarėlis,
Raiba gegutė užkukuos,
Žinok, motule, kad aš žuvęs
Lietuvos ošiančius miškuos.

Kai mano kraujas laistys gatvę
Tai tu, motule, neraudok.
Žinok, kad kraujas yr pralietas
Už brangią laisvę Lietuvos.

O kai gulėsiu aš ant gatvės
Ant daugel, daugel pajuokos,
Jeigu gailėsies tu sūnelio,-
Vienas Dievulis tik paguos.

O jeigu grišiu nepražuvęs,
Laimėjęs kovą, su daina,
Tada, motule, vėl dainuosiu,
Nes vėl bus laisva Lietuva.

ŽIBUTĖ

Prašydo Žibutė prie beržo
Ir skleidžia melsvus žiedelius.
Ko verkia lietuvis nežino,
Kai slegia vargelis sunkus.

Išvež gal tėvelį, mamytę,
Gal brolių ir sesę išvež...
Bet sūnus, narsus partizanas,
Kovos už laisvę šalies.

Užtrauks jam dainelę lakštutė,
Danguje aušrinė spindės,
Už Lietuvos žemę motutę
Jis laisvės sargyboj būdės.

Pracis juk laikai ašaroti,
Nušvis ir mums laisvės diena.
Neverki, motut, neraudoki,
Jei sūnui nusviro galva.

Mums sugaus laisvės trimitas,
Už laisvę bus šiaurė kova,
Sugriš gal tėvelis, mamytė
Ir vėl bus laisva Lietuva!

NETOLIMA DIENA

Jau pavasaris Tėvynę mūs lanko,
Už kalnų perkūnai tuoj prabilis.
Jau gėlytėm kaišos žalios lankos,
Kada Lietuva iš priespaudos pakils?

Mums tvanku ir oro ilgis plaučiais,
Širdys ilgisi gyvenimo gražaus.
Aš jaučiu, visa šalis mūs jaučia,
Kad plėšikas neilgai čia bus.

Už kalnų jau laisvės saulė teka,
Pergalę dainuoja vyturiai.
Mūsų širdys kovos griausmu plaka,
Mes - jaunos šalies jauni kariai!

Kai sugriūsus pavasario perkūnai,
Mes pakilsim priespaudą numest!
(Kilnūs siekiai visad išsikūnija)
Rūsčios dienos priešui bus tuomet!

Nusitės per žemę mūsų voros
Ir kulkosvaidžiai grąšinsamai kalbės.
Mes išvysim raudonąjį vorą,
Iš tėvų sodybų, iš gimtos šalies!

IŠ LŪPŲ LIEJOSI MALDA

Pilkoji girios lakštingalėle,
Anksti rytą pačiulbėk,
Nuskridus į gimtąjį namelį
Sengalvėlę motiną paguosk.

Ten susimąstęs liūdnas Smūtkelis
Tarp liepų sename sode
Matė, kaip slinko mažytis būrelis,
Su kovos ryštu ir dvasia.

O tu lydėjai juosius žvilgsniu
Iš lūpų liejosi malda.
Kai tamsumoj nutilo žingsniai,
Skendai svajonėj vieniša.

Pilkoji girios lakštingalėle,
Anksti rytą pačiulbėk,
Nuskridus į gimtąjį namelį
Motulę sielvarte paguosk.

NEVERK, SESUTE, PRIE BROLIO KAPO

Neverk, sesute, prie brolio kapo,
Netemdyk ašaroms melsvas akis.
Jaunas brolelis už laisvę kritęs,
Kraują praliejo už Lietuvą jis.

Glauti prie krūtinės melsvą lino žiedą
Ir tu dar tikėsi, kad jįsai sugriš.
Nors per skaistų veidą ašarėlės rieda,
Laisvės ilgesyje nerimsta širdis.

Vakarais vėlyvais jam šiulbės lakštutė,
Ankstųjį rytelį gegė užkukuos.
Prie vienišo kapo neraudok, sesute, -
Jo dvasia ir ryžtas mums kelią kovos.

Jo širdyje degė raudoniesiems kerštas,
Tėviškėlės kančią jam palikt sunku.
Vieną rytmetėlį jis kulkos pervertas
Tarė: "Už Tėvynės laisvę aš mirštu!"

ATITAIŠYTA KLAIDA

Aš užaugau pas tėvelį,
Kaip bijūnelis darželyj.
Aš buvau jaunisusias,
Visų mylimiausias.

Sode upelis tekėjo,
Ievoj lakštutė čiulbėjo,
Man tiktai klausytis
Pasakų mamytės.

Kai užplūdo rusai šalį,
Likau vienas pas tėvelį,
Kada juos išvijo, -
Dienos man atgijo.

Markes sunku suskaičiuoti,
Nežinau kur jas švaistyti, -
Už tūkstančio pusę
Šauniai nesuūši.

Bet muskriejo laimė paukščiu,
Jau visus praaugau aukščiu.
Vėl nauja gadynė -
Didelė Tėvynė.

Broliai Rusijojej vargsta,
Tėveliai abu jau karste,
Likau be globėjų
Aš pagairėj vėjų.

Kur praleidau metų dali,
Nė neklausk, brangus broleli.
Niekam nesigirsiu,
Gal ir pats užmiršiu,

Kad buvau nuklįmpęs raistuos
Ar tyrlaukiuos nusišvaistęs, -
Nebrangi Tėvynė
Stribukų širšyne.

Kad galėčiau atpirkt klaidą
Ar užgydyt sieloj žaizdą,
Verkčiau kaip mergaitė
Ištisą savaitę.

Duokite į rankas kardą,
Aš nuplausiu savo vardą, -
Taip Dievulis lėmė
Nuplaut juodą dėmę.

Jeigu žūčiau - negailėkit
Ir prie kapo neminėkit
Klaidas jauno vaiko -
Supratau jas laiku.

GAILA

Gaila man giminės,
Gaila man namų,
Gaila man tėvelių,
Gaila ir draugų.
Aš dabar vaikščioju
Po plačius laukus,
Aš dabar nakvoju
Po žalius miškus.

Negaliu lankyti
Aš savo namų,
Negaliu nueiti
Pas savo draugų.
Negaliu matyti
Giminės brangios,
Negaliu lankyti
Tėtės nei mamos.

Jeigu koksai šnipas
Tai sužinotų,
Tuoju visus namiškius
Stribai areštuotų.
Aš dabar gyvenu
Žaliajam miške,
Aš dabar kovoju
Vien už Tėviškę!

SAPNAS ...

Toj mažytėj bakūžėlėj
Gražus vakaras dienos,
O mėnulis lyg nuliūdęs
Leidžia spindulius šviesos.

Vieną naktį, gražią naktį
Giliu miegu užmigau.
Saldų sapną besapnuojant
Laisvą Tėviškę mačiau.

Rodos, žydi puikios gėlės
Ir paukšteliai čiulb' linksmi,
O tarp jų mano mergelė
Vaikšto ir dainuoj' liūdnai.

Pučia šiaurys, blaško dulkes,
Virgdo kvepiančias gėles.
Girdžiu žingsnius motinėls,
Lyg ateina pas mane.

Stovi sena motinėlė,
Žiūri į mano akis.
Mato mane dar jaunutį,
Oi kaip skauda jai širdis!

Neliūdėk, sena motute,
Skausmas nieko nepadės.
Tavo sūnus - partizanas,
Tavo sūnus - lietuvis.

Kas ten toli sudundėjo,-
Tai tenai mūsų priešai.
Ir nubusti man reikėjo,
Ach, kur dingo tie sapnai.

Vieną naktį, gražią naktį
Tamsioj naktįj aš žuvau,
Bet prieš tai savo Tėvynę
Labai gražią sapnavau.

Skamba sunkūs šovinynai,
Tyliai kalbasi draugai.
Jei žinotų motinėle,
Verktų, verktų amžinai!

LAISVEI ŠVINTANT

Plieninės kregždės raižo orą,
Laisvės ženklai ant jų sparnų.
Sukilkit, nauji savanoriai,
Naujų atkeršyti skriaudų.

Drąsiai Europa pasikėlė,
Savanorių pilni miškai,
Prieš azijatiškąjį rojų
Drąsuoliai slepiasi tenai.

Kalbėjo mums, kad neša laisvę
Ir steitį naujų laikų,
O mūsų kraštą nuterėjo,
Frigirdė ašaron, krauju.

Į rytus traukia ešalonai
Su amžina tautos skriauda.
Bus vasara, žydės vėl kloniai -
Ar besugrįš jie nors kada.

Išsūs vėl dienos, laisvės karo
Narsieji rengias vakarai.
Nušluos raudoną tautų marą
Visiems laikams, nušluos tikrai.

Jėgas sujungs jie su Europa
Vienos idėjos vedami,
Už tas žaizdas, ką šiandien sopa
Kisime, kerštą nešdami.

Pilių dar niekas nepristatė
Viršum lavonų svetimų.
Lietuviai, laisvę tik mes patys
Savą atpirksime krauju.

Jei laisvei grįžtant nesugrišim,
Neš paukščiai žemę ant sparnų,
Tada, sesutes, mūsų kryžiams
Pinkit vainikus iš žiedų.

NEVERK, MOTULĖ

Verkia Lietuvos žemelė juoda,
Kad žūsta jos geriausi sūnūs
Per raudonuosius atėjūnus, -
Visa senų tėvų paguoda.

Ramus saulėleidis be vėjo,
Liepsnoja saulė ežere.
Motulė verkia paslapčia, -
Sūnus Tėvynės gint išėjo.

Iš nebegriš jis į namus.
Jo kapas ten kažkur prie kelio,
Prie liūdno vienišo berželio.
Gimtoj žemelėj ilsis ramus.

Neverk, seha motut, ties langu,
Sūnelis tavo neatbus,
Bet greit laisva Tėvynė bus,
Nes paaukojai, kas tau brangu.

Padėjęs galvą už Tėvynę
Paliko pavyzdį kitiems -
Nepasiduot priešams piktiems.
Į laisvę jis kelius praskynė.

Dar daug liepsnos saulėleidžių auksi-
Daug kartų saulė Nemune paskęs, (nių,
O partizanai kovą tęs
Žuvusių brolių už Tėvynę.

Ir narsūs vyrai partizanai
Savo Tėvynę atvažuos,
Ji vėl laisva paskęs žieduos.
Lietuva, Tėviškėlė mano.

PAULĖ

Esi drąsi tu, lyg kalnų erelis,
Linksmas, kaip peteliškė pievų žydinčių.
Eini ir neklumpi, nors erškėčiuotas kelias,
Nebodama nei vargo, nei kančių.

Tu dėl Tėvynės daug pasidarbavus,
Dėl josios laisvės nelaisvėn patekai.
Už laisvą Tėviškės rytojų
Namų ir laisvės netekai.

Buvai drąsi Tu net tada, kai atvažiavo
Suareštuot Tave žiaurių stribų būrys,
Tik nuliūdai, kad reiks palikt gimtina savo,
Gal paskutinį kartą užverdama duris.

Be Tavęs liko tuščia visam kaime,
Niekur linksmučio juoko negirdėti,
Bet vis Tave lydėjo laimė,
Kad neilgai teko kalėjime sėdėti.

Tą rytą, kai iš milicijos pabėgai
Drąsi, vienplaukė ir basa,
Saulutė perlais barstė sniegą
Ir juokėsi gamta visa.

Tą dieną meiliai juokėsi saulė
Iš skaisčiai mėlyno dangaus,
Lyg ir žinodama, kad Paulę
Nei šimtas rusų nesugaus.

Nors be namų daug vargo teks patirti
Ir be laisvės gyventi bus sunku,
Bet po vargų visada laimė skirta,
Apvainikuota garbės vainiku!

NELIŪDĒKIT!

Žiaurus priešas mūs Tēvynę engia,
Josios laisvę nori panaikint,
Bet ī kovā partizanaī žengia
Nugalēti, ar garbingai mirt.

Mūsu kelias - partizanu kelias,
Mūsu tikslas - laisva Lietuva.
Drāslai žengiam savo bočiū pedom,
Kuriems lenkias hanai ir Maskva.

Kai po žygio ilsimēs prie laužo,
Ten maidi ilgesio daina.
Kai užmiegam, mums pasivaidēna
Brangios laisvės švelni šypsena.

Mūsu būrio vyrai neištižē,-
Drāslai sugeba priešui īkirst.
Jei kas žūtū, esam pasirengę
Priešui keršto niekad nepamiršt.

Neverk, motule, miela mergužēle,
Kovoje žuvusio sūnaus,
Neliūski, broli, miela seserēle,
Tēvnei laisvē jau greitai išaus.

BOLŠEVIKMETIS LIETUVOJE

Susiraizgė, susipynė
Reikalai mūsų tėvynės.
Daug, vai daug balsių dalykų
Bolševikai mums paliko.

Ugnimi, kardu ir smurtu
Grobė rusai mūsų turta.
Namus, fabrikus kaip savo
Jie nacionalizavo.

Steigdami čia savo rojų
Viską vertė aukštyn kojom,
Viską per metus išardė:
Saudė, mušė, trėmė, tardė.

Stalino saulės pavėsyj
Greit gal likti tik griuvėsiai.
Lietuviai net nesapnavo,
Ką jiems Kremlius nuplanavo.

Tik bakūžės samanotos
Liko dar nesužalotos,
Jau nuo pat žilos senovės
Nesugriaunamos tvirtovės.

Jos išsaugos lietuviybę,
Krašto meilę ir tvirtybę,
Tik nebūkim nusiminę -
Neprašūs mūsų tėvynė.

LĪK SVEIKA, MERGELE

O tai baisus laikas, tai atējo dienas,
Kač nēra ramios širdelēs nē vienos.

Oi Dievuli brangus, ar tai Tu tai leidai
Ašaroms nedžiūti motinēlēs veide.

Jog pavasarēlis toksai gražus laikas,
O kiek daugel žudo rusų oro tvaikas.

Šūviai suskambējo, lik sveika, mergele,
Mane sužavējo šiluose pušēlēs.

Miška tarp šaku straksi voveraitē,
O daržēlyj verkia nuliūdus našlaitē.

Cit neverk, mergyte, sugriš tau bernytis,
Kai Gedimino kalne plevesuos vėl Vytis.

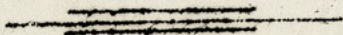
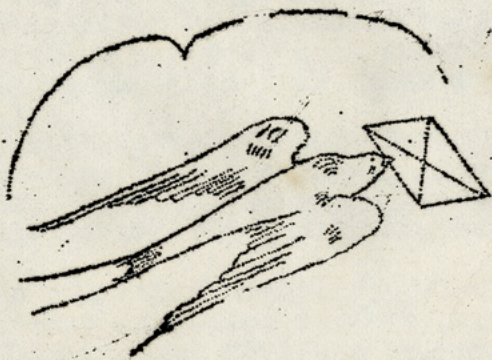
O tai laimē bus, verksime iš dēlaugsmo,
Laimēs apsvaiginti neatminsīm skausmo.

Tėvyne Lietuva, kaip sveikata Tu brangi,
Įvertinom Tave tik šventimaj padangėj
Tavęs netekę!

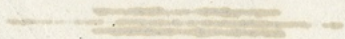
A. Mickevičius

TRENTINIAI

Review below, with attention to the design.
Position the top of the drawing
and a sketch
of the drawing.

KALINIO DALUŽĖ

Rudens vėjas užia, rauda už langų,
Man krūtinėj ilgu, liūdna, neramu.
Skrucostais nuriedėjo ašara viena,
O širdis vaitoja laisvės alkana.

Pabundu iš miego, praveriu akis,
Girdis sargo žingsniai, raktų žvangesys.
Juk nežino niekas kiek tu čia kenti,
Kalinio dalužė vai sunki, sunki!

Lyg pakąstas žiedas rudenio šalnu,
Ilgisi jaunystė laisvės ir dainų.
Ir tyli paguoda atskrenda tada,
Kai ramina širdį alpstanti malda.

Neraudok prie grotnų, motute sena,
Ašarėles lieti tau šiandien gana!
Gal prabėgs pro šalį daug dienelių, daug,
Vistik aš sugrįšiu - tu tikėk ir lauk.

Sibiras, Altajus - tolina šalis,
Man krūtinę slegia skausmas ilgesys.
Keleliu sugrįšiu, laistytu krauju,
Tave ir Tėvynę taip karštai myliu.

Dievas neapleidžia smilgos palaužtos
Ir bedalio paukščio, ištikto audros. -
Neapleis ir mūsų Tėviškės brangios,
Čia Marijos žemė ir vaikai mes jos.

SIBIRAN ISTREMTIESIEMS

Kartais ir saulė beveik nešviečia,
Kai tirštas rūkas jos veidą dengia,
Bet ji perkūnus kai pasikviečia,
Didžiausias audras įveikt įstengia.

Ir medis, žemėn lapus numetęs,
Stovi, lyg būtų visai negyvas,
Bet jauną žemės vaisą pamatęs
Ir vėl išleidžia žaliuosius syvus.

O tavo sieloj jei gimsta minučių,
Kai jos verpetai nurimt negali,
Leisk tada protui be jokių kliūčių
Perkelti širdį į bočių šalį.

Ten Margių kaulais žemė nuklota,
Dažnai jie kelias Tėvynės ginti,
Ten tiek dang kraujo yra pralietas,
Kad nieks jos laisvės negal atimti.

Ten Nemunėlis banguoja, teka,
Baltijon neša jis mūsų skundą.
Krantai Dubysos taip aiškiai šneka,
Kad jau Tėvynė laisva pabunda.

AMŽINĄ ATILSĮ

Daug brolių žuvo nuo Tėvynės toli
Uralo ir Sibiro tundros'.
Kadangi Tu, Viešpatie, daug gali,
Širdy malda tyra pabunda:
Suteik jiems, Viešpatie, amžiną atilsį!

Kalėjimas daugel pakirto draugų,
Jų šiandien nė kaulų nerasi.
Parduolęs ant kelių aš Tave meldžiu:
Priglauski jų, Viešpatie, dvasią,
Suteik jiems, Viešpatie, amžiną atilsį!

Daug brolių nuo kulnų priešo aršaus
Parklupo ir sąžiams neliko
Ir jiems laisvės rytas daugiau neišauš.
Už juos siunčiu atdūsį gilų:
Suteik jiems, Viešpatie, amžiną atilsį!

TYLIAI GĖSTA PARAUDUSI SAULĖ

Tyliai gėsta paraudusi saulė,
Aš pro gimtąjį sodžių einu.
Gal būt viską pamiršiu pasaulyj,
Tik tavęs aš pamiršt negaliu.

Liūdna grįžus į gimtąjį sodžių,
Matos krūvos tiktai peienų.
Liūdnas vaizdas širdies nepaguodžia,
Daugel ašarų krinta gailių.

Susimąstęs ir klevas senelis,
Daugel matė sunkių valandų.
Matė vežant į Sibirą brolius
Ir nekartą pasruvo krauju.

Baltona tiktai šnara iš tyko,
Glosto galvas pilkas akmenų.
Daugel matė kovų ji už laisvę
Ir nekartą pasruvo krauju.

KALINIUI

Tą vakarą sodai rauduoja
Ir verkė darželyj rūta,
Ir dūzgė lenciūgai ant kojų,
Verkė mylimoji viena.

Čia vysta jaunystė tarp štangų,
Sukaustyta žūsta už mus.
Toks mažas apkaustytas langas,
Taip ilgu ir liūdna varguos!

Čia vaikščioja sargas paniures,
Jis juodas, tamsus, kaip naktis.
Mergaitė sukniubo po vartais,
Jos laukia skaudžioji buitė.

Neverk prie šių vartų plieninių,
Šie vartai tavęs negirdės,
Negirdės nė mūrai storieji,
Nuo verksmo vien širdį skaudės.

Eik tu nuo šių vartų plieninių,
Eik ten, kur aušra sužibės,
Kur broliai išėję į audrą
Griaušmingas dainas uždainuos.

Nors paukščiai patamsiais ir gieda,
Mieloji, neverk, neliūdėk!
Ir tu taip prieš vargą stovėki,
Ir tu brolių dainas dainuok!

M Y L I M A J A M

Aš verkiu, kai saulė leidžias už kalnų,
Aš liūdžiu kai naktį ūkana, tamsu.
Verkia ir darželio žalios rėtos, rožės,
Liūdi ir bijūnas sodo vidury.

Aš priskyniau rožių skaisčiai raudonų,
Bet tu neateini, širdžiai neramu...
Jau gal kitą myli, kitą glamonėji,
O mane našlaitę gal jau palikai.

O ateik, berneli, vakare ar rytą,
Atrasi darželyj beverkiant mane.
Ir pratark žodeli, nuraminki mane -
Be tavęs gyventi man žiauri kančia.

Aš šianakt per sapną jau mačiau tave
Peršauta krūtine, su šypsniu veide
Ir mačiau, kaip sviro baltosios ramunės
Ant mylimo kapo, keržygio krūtinės.

Nors ramunės baltos, bet žiedai kraujuoti
Primena jo mirtį baisiuos skausmuose.
Ir girdžiu aš žodžius jo karštos maldos,
Prašančius Mariją broliams palaimos!

LIETUVOS KANKINIUI

Čia smėlio kapelis supiltas
Po beržu svyruoekliu semu.
Aš stoviu galvelę muleidęs
Ir praėitį jauną menu.

Čia jaunas kovotojas žuvo
Nuo budelių kulų smailių.
Vos rytas ankstyvas prašvito,
Jis tapo užpiltas smėliu.

Stribai jį atvedę pastatė,
Užrišo akis prie duobės.
Ne pirmą kankinį jie mato,
Nuo to jiems širdies neskaudės.

Jie šautuvų vamzdžius atstatė
Ir taiko atydžiai, šaltai.
Bet staiga jaunuolis sušuko:
- Jūs žudot žmones nekaltai!

Žiūrėkit, tėveliai badauja,
O broliai, sesutės, kur jūs? -
Kalėjime žūsta, vergauja,
Kas drįst kovot prieš slibinus.

Čekistai tuoj klausia viens kito,
Ką kalba šis jaunas žmogus,
Bet kietos jų širdys, kaip švinas,
Lyg ankstyvo ryto dangus.

Staiga čekistas sušuko:
- Ko stovit, apsnūde žiopliai?!
Ar žodžiai to jauno bandito
Jumis užkerėjo šaltai?

Ir pasigirdo komanda,
Sušovė tris kartus garsu.
Jaunuolis į duobę įgriuvo,
Jam širdį sugėlė skausmu.

Ir liko kapelis supiltas
Po beržu svyrakliu senu.
Čia daugel kovotojų žuvo,
Aš jų užmiršt negaliu!

ŽELMENĖLIO DAINA

Pasėtas dirvoje grūdėlis bujojo,
Jis augo, klestėjo, šaknelėms kerojo
Ir stiepėsi saulutėn, linksmutis žaliavo,
Vėjeliui papūtus praeiviui lingavo.

Bet štai jo sodybon šaltis atkeliavo,
Jo rūmą sugriovė, jį patį pagavo.
Sukaustė šaknis jo ledų grandine,
Uždengė saulutę ranka šiaurine.

O vėjui isakė užverst jį sniegais,
Draskyt želmenėlį lediniais nagais,
Kad spalva žaliojo, kur laisvę jo gynė
Išnyktų, užpilta giliame pusnyne.

Nekartą galvojo lieknas želmenėlis,
Už ką gi galiūnas ant jojo išėjęs,
Nejaugi mažytė jo būklės vietele
Galėtų užstoti šiam milžinui kelią.

O milžinas mirtį aplinkui tik klojo,
Kur koją pastatė - gyvybė sustojo,
Kur ranka paglostė - ten viskas pabalo,
Kur karū pamojo - sustingo, sušalo.

Želmens jau išseko ir viltys, ir jėgos,
O šalčio galybė vis plečias, vis bėga.
Iš dangaus mėlynės Teisybė žiūrėjo
Į vargstančią žemę nuo šalčio ir vėjo.

Īsakē saulutei geroji Teisybē
Lašinti šalčio šiaurajā galybē.
Īsmigo ī šalčio plieninē krūtīnē
Karšti spindulēlai iš dangaus mēlyniū.

Pargriuvo galiūnas, sutirpo jo jēga,
Pabudo gyvybē prikelta iš miego,
Ir vēl sužaliavo lieknas želmenēlis,
Jī glostē, globojo saulēs spindulēlis.

Už tai kad jis vargo, daug skausmo patyrē,
Teisybē jam rūbus auksinius paskyrē,
Juos papuošē grūdais, ikvēptais gyvybēs,
Kad amžājis nežūtų želmenio stiprybē.

VEL SKAMBĖS DAINOS

Lapus nubarstė klevai, berželiai,
Darželyj vysta rūta žalia.
Liūdnos vaitoja liepos prie kelio
Senos sodybos sočo gale.

Už aukšto lango smulkus veidelis
Mažos mergytės metų šešių.
Šiaurėj už grotų toli tėvelis
Jos garbanėlių ilgis šviesių.

Skasmas motulės jėgas išsėmė,
Verkdama mojo vakar sudie.
Žiūri, vis žiūri į kryžių kieme -
Ji ir dėdūtis liko namie.

Ima ant rankų, glaudžia prie lūpų
Vargšę našlaitę, našlaitis jis.
- Neverk, mažyte, - skara apsupo -
Sugriš mamytė, abu sugriš.

Gėlelės miršta, sužys vėl visos,
Pareis žibutė žalsvais keliais.
Skambės vėl dainos krantuos Dubysos,
Sugriš mūs laimė su vyturiais.

BE NAMŲ ...

Ar pakels kas tą baisiąją uždangą,
Kabančių ant visų mūsų dienų?
Nors naktis žvaigždžių tūkstančius uždega,
Bet naktyje kur dingt be namų?

Tokia juoda naktis po ta skraiste,
Dienos toli, toli už kalnų.
Nei žiedų, anei saulės tam raiste -
Vien už sielą gaudimas varpų.

Rauda motina kniubus ant žemės,
Mintimis prie lavono jūnai.
Visas tėviškės dangus aptemęs,
Visos kalvos ir pelkės - kapai.

Ar pakels kas tą baisiąją uždangą,
Kad saulutė sušvistų skliautucs,
Kada meilės vardu širdis uždega
Baltas žiedas ant vyšnios šakos.

KAS LAIMĖ IŠROVĖ?

Vagonai lekia vis į priekį,
Širdis krūtinėj nerami.
Gal žemės krašto pažiūrėti,
Lietuvos dukra, juo skrendi?

Gal nerami dvasia pamėgo
Pasigrožėt šiaurės gamta?
Gal pamatyt ankstyvo sniego?
Bet ko, sesyt, tokia liūdna?

Iš tavo veido dvelkia skausmas,
Akys rasoja, tu verki...
Čia radio groja, mirga džiaugsmas,
Bučiuojas lūpos taip arti.

Bučiuojas, glamonėjas jieji,
Odekolonai plaun kasas.
O buvo juk, ir tu mylėjai,
Kas jus išskyrė, skriaudžia kas?

Kas laimė su šaknimis išrovė,
Sielvarte paskandino jus?
Sodybas, darželius išgriovė,
Krauju paženklino kelius?

Neliusk ir ašarų nelaistytk,
Mūs giminė juk patvari!
Varguose, skausme išmėginta,
Lietuva, būk tu nemari!

BĖGA METAI

Bėga metai vis po metų
Vis tolyn, tolyn.
Mus užgrobę bolševikai
Dar tebekankin'.

Veža šeimas į Sibirą,
Į taigas plačias,
Kur iš bado daugel mirė
Po Anijos gelmes.

Tas, kurs laisvą pamylėjo
Šalėlės brangios,
Jei tie driskiai tik sužino,
Tremia tuoj iš Lietuvos.

Griauna ūkius ir kultūrą
Bolševikinė gauja,
Propogandą visur grūda,
Kad pas juos viskas laisva.

Dreba Stalins pasišiaušęs,
Dreba jo sėbrų gauja.
Kai prieš juos pasaulis šaukia,
Urzgia raudona meška.

Slenka pavasario dienos,
Saulė kyla vis aukščiau,
Gal išvysim laisvės dieną,
Baigsim kančias pagaliau.

Taigi tiems, kur yra brangus
Skambus vardas Lietuvos,
Kelkim kardus į padangę
Už šviesų rytojų jos!

SUDIE ...

Vos dvidešimt metų turėjo,
Jaunuolis jis buvo gražus.
Žmonelę juodakę turėjo,
Sūnelis dar mažas buvo.

Tai kas, kad jis šeimą mylėjo.
Tai kas, kad jis buvo šaulys.
Kalėjime šiandien jis sėdi,
Rytoj gal būt jį nužudys.

Į mašiną jį pasodino,
Jis galvą muleido žemai.
Jam rankas kietai surakino
Ir nuvežė kažkur tenai.

Prie miško mašina sustojo,
Sargybiniai liepė išlipt.
Jaunuolis pamatė po kojų
Tą duobę, kur reiks jam gulėt.

Sudie tau, tėveli senasis,
Sudie, motinėle liūdna,
Sudie jums, broliukai ir sesės!
Neverkit, neverkit manęs!

Sudie tau, žmonele mieloji,
Už viską tu man dovanoki!
Palieku tave, mylimoji,
Gyvenk, su likimu kovoki!

Palieku tau mažą sūnelį,
Auginki tu jį ir globok,
Negal prisiminti tėvelio -
Primink jam nors kartą, prašau.

NEGRIŽTA ...

Ateis ir vēl pavasaris kelintas
Ir paukščiņai grieš pas mus,
Tiktai negrižta broļiņai i namus,
Tik jiems pavasarīo saulutē nenušvinta.

Kiek daug vandens jau nuplaukē i Baltijā,
Kiek daug gēliju mūs pievose nuvyto,
Tik išežtiesiems laimē nenušvito,
O taip sunku jos laukt Sibiro šaltyje.

Daug azijatu priplaukē i Lietuvā,
O mūs tautiečius i Sibirā išvarē
Ar i drēgnus kalējimus uždārē,
Kad pasipriešinti jiems nebegalētume.

Daug lietuviju kenčia už mūrinių sienu,
Vartais geležiniais laisvę užrakino,
Bet ateis jums kerštas, te komūna žino!
Gyvo nepaliksime žemėje nė vieno!

O, siurbélés, niekšai, bastūnų gauja!
Diplomotų valyžų vežikai!
Kai kur kai kas
Net pavarde apsišarvavęs nauja!
Be sąžinės kyšių lupikai!

Maironis

U. S. GEOLOGICAL SURVEY
WATER RESOURCES DIVISION
WASHINGTON, D. C.

PLATE 1

IŠGAMAI

Anksti šalna kiek daug žiedų pakario,
Vėjelis drąsko nuo liepų lapur.
Liūdna jaunystė prieglobsčio neturėdama,
Kryžių šešėliai papuošė takus.

Iš sužeisto krūtinės sunkias kraujas,
Benamio kelias kietas ir sunkus.
O sutvėrime, šunkeliais keliaujas,
Atmink, Kūrėjas kantrus, bet teisus!

Menukris veltui nė vienas lašas
Prakaito švento už laisvę tautos.
Jūs angelai surinkę saulėn neša,
Karžygių vardus himnuose kartos.

Nebeuveis veltui nė vienas žingsnis
Už krašto laisvę, atgimimą mūsų.
O nelaimingas, kur tada tu dingsi,
Kai suskambės trimitai po laukus?

Regiu, kaip keiksi dieną, kada gimęs,
Pamėlynavęs veidas koks baisus.
Ar negeriau, kad būtum tu atminęs,
Kad tu lietuvis, kad vėl laisvė bus!

BOLŠEVIKAMS

Drebėkit, visi bolševikai!
Jums atpildas eina baisus.
Nes jūsų planai nepavykę -
Nušluos jus nuo žemės visus.

Jau kartą tauta jums atleido;
Tikėjo - gal protan atves.
Jūs vėl mėšlu drabstėt jos veidą,
Pamatę barbarų gaujas.

Jūs mūsų šeimas iškankinot,
Jei sugriebėt - išvežėt jas.
Jūs plėšėte dieną, vežimais, -
Surinkot net klumpes senas.

Sudeginot mūsų sodybas,
Nužudėte tėvus senus
Už tai, kad sūnus pasiryžęs
Dėl laisvės paliko namus.

Lavonus išniekinę mėtėt
Po miestų gatves ir griovius.
Jūs esat velnių išperėti,
Teturit sadistų jausmus!

Kalėjimų baisus dvokimas
Teprimena gyvus kapus.
Jūs natote tai, bet ar žinot?
Taip pat uždarysim ir jus!

Žinokit, visi bolševikai,
Mūs keršto jums bus permažai;
Už tai, ką šioj žemėj atlikot,
Jūs laukia tikri pragarai!

TIKRASIS TARYBŲ SAJUNGOS
LIAUDIES HIMNAS

Pavergtųjų respublikų sąjunga ne amžiams,
Tai žino nusukuriosios Rusios tauta.
Tarybų Sąjunga, prasmeki per žemę,
Pakrikus, silpna, revolverio valio kartą.

Savo likimą mes keikiame baisųjį
Ir laukiam, ir laukiam kada jis pražūs.
Tiek metų jau laukiam kantrybę praradę,
Išgelbėk, o Viešpatie, savo vaikus!

Per audrą mes laisvą praradom,
Leninas vienas apgavo visus,
O Stalinas rusus tik vogt išmokino,
Į skurdą, į vargą, į badą jis atvedė mus.

Žudynėms jis ugdė armijas savo,
Nuo kelio jis ruošias nušluoti visus.
Pasaulio likimą jis nori sutrypti,
Žudyti, kankinti, kaip žudo, kankina ir mus.

Dieve žmonijos, vėl palaimink Rusijos tautą,
Perkūnais nutrenki raudonus šašus!
Jau užtenka, jie kraujo prigėrė lig soties,
Nors trumpam, nors prieš mirtį išlaisvink
(Tu mus!

Savo likimą mes keikiame baisųjį
Ir laukiam, ir laukiam kada jis pražūs.
Tiek metų jau laukiam kantrybę praradę,
Išgelbėk, o Viešpatie, savo vaikus!

• TĖVELIUI •

Rusijos plotuos begaliniuos
Ir stepių dykumoj
Užaugo smakas devyngalvis
Plačių laukų tyloj.
Užaugo, užbujoję,
Perėjosi be galo,
Surijo, suėdė,
Kas rados ant jo stalo.

Surijo rusų liaudį visą
Ir dar buvo nesotus,
Ir ėmė tiesti savo tinklus
Į Pabaltijo plotus.
Užtiesė jis tinklus,
Užtiesęs apskaičiavo,
Kaip lengviai tos tautos
Paruos laisvužę savo.

Bet mūsų liaudis tai ne rusų -
Visi apsiginklavo,
Sudarė būrius partizanų
Ir miškan iškeliavo.
Nėžke jie išmoko
Kaip ginklą reik vartot
Ir savo Tėvyne
Tuo priešų išvadot!

V I V O S P L A N G O
(Gyvuosius apverkiu)

Per bedugnes ir kalnus
Jūs žengiat, kaip gigantai.
Išnardote marias
Ir kylat į padangę.
Ir spindote ugnimi,
Ir vemiate siera,
Ir Dievo žemėj jums nėra.
G y v i e j i,
Vieni kaip viešpačiai,
Kiti - vergai,
Visi rūstaus likimo sūnūs:
Kerštu patvinusi dvasia
Ir Kaino ženklas kaktose,
Ir ta pati klaiki dalis,-
Kentėt apgaulėj ir mele
Ir žūti, keikiant žydrą dangų
V I V O S P L A N G O !

Rūsčių dienų kerštingi sūnūs,
Nepalaimos herojai,
Visais keliais, visom kryptim
Su prievartos juoda mintim
Jūs žengiat nuožmūs ir pikti,
Likimo bausmei pasmerkti.
Kur krenta jūs šešėlis,
Ten džiūsta skaidrios gėlės!
Po švinine jūs koja
Kantrus akmuo vaitoja!
Nuo jūs burnų nuodingo kvapo

Vaiduokļiņi kēliasi iņ kapi!
Klaidiam ūios ūemēs pragare
Jūs dygstat sēkla nemaria
Ir ūydit apgaulēs ūiedais,
Ir nokstat dvokiančiais nuodais.
Tvanke to melo ir ūabangu,
V I V O S P L A N G O !

Jūs ūengiate i sostus
Ir minate altorius!
Nuo jūs iņsakumu sugriuvo
Ir nuodēmēs, ir doros!
Karūnos niekūū daliai,
O dulkēse karaliai.
Ir tribunuoļuos iņšaidūiai
Teisiuosius smerkia ūmogūudūiai!
Ir sūnūs nebeverkia,
Jei motiņā mirti pasmerkia.
Nereikalinga ir tuūūia
ūmogaus paniekinta kančia.
Ir vakaruos uūgesus saulei
Vien piktas melas ir apgaulē.
Pakalnēj ūieūirbos sumirgo,
Praskrido raitelis ant ūirgo,-
Ir dalgis sutemoj suūvango -
V I V O S P L A N G O !

ūeruoja plačios aikūtēs,
Liepsnoja kaitrūs lauūai.
Uplūdo pilkos minios
Jums garbē atiduoti.
V a l d o v a i ,
Jau aukurus sukrovē,
ūyniai jums gieda ūlovē.
Ir gatviū dulkēse sukniubē
Jums maldā vapa skubiā.

Ir vergiškoj ekstatėj žada
Bučiuoti jūsų pačią.
Ir džiugauja tironai
Ir budelių gauja.
Ir žemė žėri jau raudonai
Kraujuose ir ugnyje.
Ir švenčia piūtį pabaigtuvių
Minia vergų ir paleistuvių.
Naktovidžio laukiniam tango
V I V O S P L A N G O !

Ir mes, ir mes, kur kenčiame,
Pilkieji milijonai.
Ar didmiesty, ar kaime:
Vieni vergovėj užgulti,
Maištingam lūkesy kiti
Sukniubę.
O iš rasotų rasių
(.....)
Per naktį juodą, nykią
Pabludęs kažkas klykia.
Kažkas likimą keikia,
Kažkam numirti reikia.
Bedugnėj skausmo sielvartingo
Gyvenimas, kaip lašas dingo.
Už geležim apkalto lango
V I V O S P L A N G O !

SUGRIŽKI!

Žaliuose tėviškės laukuose
Gėlelės žiedus skleidžia,
O tavo lūpos, nors pabslę,
Bet ruskio bučkio geidžia.

Sugrižk, lietuvaite,
Sugrižk, dar nevelu.
Žinok, jog parnuodi
Tu garbę lietuvių.

Kodėl patinka tau mongolas
Iš Azijos gelmių,
Kodėl nerandi Lietuvoje
Sau tinkamų draugų.

Dainuok, lietuvaite,
Lietuviškas dainas,
Gražinki Tėvynei
Paklydusias dienas.

Kodėl sekioji uniformą
Ir rusiškus batus,
O tavo ausys vien tik geidžia
Girdėt šlykščius žodžius.

Nesek kitataučiu -
Jis tau neppavyzdys.
Jis laisva mergaitė -
Jis dvasios kalinys.

Balkieji Lietuvos dirvonai
- ar gailisi tavęs,
Nes prisisotinęs gruzinas
Kitam tave nuveš.

Suprask, lietuvaite,
Kad gėda mums darai,
Visai mūs Tėvynei,
Sesutei ir mamai.

Kodėl tu drįsti viešoj salėj
Su juo pasibučiuoti,
Kodėl sekiodama tu jįji
Visai jam atsiduodi?

Juk juokiasi žmonės
Iš tavo darbu.
Gaila, kad nesigaili
Savo jaunų dienų!

Po netų kelerių tu verksi
Tas kaltes išpažinus,
Už kaltes teisingiausias Dievas
Jaunystės negražina.

Oi neliūdėk, mergaite,
Paspėsi liūdėti,
Kai vėl nusidėjus
Turėsi kentėti.

Oi neliūdėk jauna mergaite,
Garbės tu neprarasi,-
Tave vadins laisvąja dama -
Ramins tie žodžiai drašiai.

Sugrižk, lietuvaite,
Į tarpą lietuvių,
Nes garbę praradus
Nerasi sau draugų!

TAUTOS IŠGAMOMS

Lietuvos žemelė baisiai nuteriota,
Visą grožį šluoja raudonoji šluota.
Didžią galią rusai Lietuvoj įgijo,
Geriausius lietuvius iš namų išvijo.

Nors aukso, sidabro daug Uraluos turi,
Kąsnį paskutinį kaip išplėsti židri.
Padėda jiems plėsti mūsų išdavikai,
Visokie šnipeliai ir sribai-plėšikai.

Azijos valdovai jie jau persidavę,
Ne vieną tautietį jau yra išdavę.
Jiems nerūp' tautybė, patriotiškumas,
Jų visa dorybė - didis žveriškumas.

Bet yra sūnų dar mūsų Lietuvoje,
Kurie su raudonais slibinais kovoja.
Tad tikėk, lietuvi, aušta laisvės rytas,
Greit jau iš Tėvynės priešas bus išvytas!

ATVAŽIAVO BOLŠEVIKAI

Atvažiavo bolševikai
Su blėkiniais tankais,
Visi žydai pasitiko
Juos, ištiesę rankas.

Tu Lietuva, tu mano,
Pas mūsų jau rieta,
Driskiai išlakė smetoną,
Maslionkas ir sviestą.

Neša ant ilgų kačergų
Balvonus išpaišę,
O su žydterniais iš džiaugsmo
Šoka, kaip pakvaišę.

Tu Lietuva, tu mano,
Ką gi jiems beduosį? -
Svirnus patys rabinai
Su barzdom iššluostė.

Kas gražesniais rūbais buvo,
Slifsais pasipuošę,
Tokius apšaukė buržujais,
Išvadino "buožėm".

Tu Lietuva, tu mano,
"Buržujų" tėvyne.
Vien rožančių sau ant kaklo,
Kits kilpą kabina.

Labai džiugės komjaunuoliai,
Kad jų valdžia tvirta,
Bet žiūrėkit, rytų lepšė
Nuo koto nuvirto.

Tu Lietuva, tu mano,
Kai pliušres jie nešė,
Kad kalaškę pakratytum,
Būtų pilna kašė.

STRIBAMS

Stribai turi velnio sielą,
Komunizmas jų idėja.
Gimtoji žemė dejuoja,
Kur sribų būrys žygiuoja.

Ak tu stribe, Maskvos rauge,
Tegu tavo velnias traukia
Ir kartu tokius tėvus,
Kurie gimdo sribukus.

Būk prakeiktas, Maskvos rauge,
Juk žinai, kas tave laukia -
Bėgs tie šunys greit iš čia
O jūs dingsite nakčia.

Vieną tamsią rudens naktį
Reiks to raugo kur palaukti
Ir tarp krūnų ar griovių
Nas daug niekšų ngyvų.

Yra pas mus dar šnipų -
Jie neverti niekšųttų,
Bet su jais kalba trumpa -
Kybo šnipas ir tvarka.

APIE TARKĄ

Oi tarka, tarka, tarkele aštrioji,
Kam gi tu taip skaudžiai mane tarkavoji?

Kuo gi nusikalto ta mano sėdynė,
Ne tik tarkavojai, bet ir druska trynei.

Staline, tėveli, daryk tokią tvarką,
Kad nieks nedarytų tokių aštrių tarkų.

Kad tas aštrias tarkas po žeme pakištų,
O druskos maišelį virvute užrištų.

Staline tėveli, kodėl nevaldai? -
Tarkuoj komunistus broliai lietuviai.

STRIBAI

Plačios gatvės, tratuaras,
Vaikšto driskiai ubagai,
Apiplyšę, rudsermėgiai,
Jie vadinasi - sribai.

Sribai po pakiemius vaikšto,
Taikos vogti pinigų,
Dėlto daug suarestuoja
Niekuo nekaltų žmonių.

Užpuolę nekaltą žmogų,
Grąso mušti pagaliu,
Sako: - jei duosi rubliuką -
Ištruksi iš mūsų nagų.

O jeigu kuris lietuvis
Lauk sribus išvaro,
Tai jie varė jį į sklepa,
Nes turi valią ant jo.

Paskui veža į Sibirą,
Toli nuo gimtų namų,
Taip tie prakeiktieji sribai
Neapkenčia lietuvių.

POEMA APIE STALINĄ
(Pagal S. Neries įkvėpimą)

Mūsų mieloj Lietuvoje
Stalins rojų sugalvojo,
Pasiskaitęs raštų tomą
Apie Ievą ir Adomą:
Ką jie valgė, ką jie gėrė,
Kokią tvarką rojų tvėrė,
Kiek jie turtą ten turėjo,
Kokius rūbus jie dėvėjo.
Kaip po sodą vaikštinėjo,
Obuoliuką skint norėjo.
Ir pradėjo "tautų vadas"
Kurti rojiškas dekadas.
Visą žemę Lietuvos
Tuoį priskyre prie Maskvos,
Kremliaus dvaro valdomos.
O visus kitus dalykus,
Kad lietuvis būtų plikas,
Liepė "čekai" sutvarkyti
Ir tam planą sudaryti.
Ir užplūdo Lietuvėlę
Azijatų šeimynėlė.
Skarmalai jų kūnus dengė,
Automatai planą rengė.
Kad žinotų kur kaip veikti,
Ėmė Lietuvą jie keikti:
"Čia fašistai Lietuvoje
Darbo žmogų išnaudoja.
Jie vagims teisių neduoda,
Neprireidžia prie aruodo."

Džiaugias gaujos mūs plėšikų
Tokia tvarka bolševikų, -
Nereikės jiems vagiliauti,
Galės žmogų viešai plauti.
Prisirasė prie čekistų,
Kad išduotų daug "fašistų".
Su pagalba mūsų brudo
Į kalėjimus sufrūdo
Senius, vaikus, moterėles
Ir mergeles lelijėles.
O kad Maskva sužinotų
Ir medalius dovanotų,
Jie sukišo į vagonus
Ir sudarė esalonus
Ir pasiuntė, kaip bekonus,
Tėvui, vadui, mokytojui
Daug lietuviškų artojų,
Vystykluose kūdikėlių,
Šimtamečių moterėlių,
Advokatų, inžinierių,
Daktarų, misijonierių
Ir kitokio mokslo vyrų
Nugabenti į Sibirą.
Džiaugias vadas, rankas trina,
Kad lietuvis jam gamina
Viską veltui, ką tik reikia,
O čekistas vis dar peikia
Ir lietuvių plūsta, keikia.
Už tokį gerą darbėlį
Linksmas veidas pas "tėvelį".
Jis įsakė Bartašiūnui,
Kad tas tvotų su bizūnu,
Kas dar liko Lietuvoje
Ir jo snukio nenešioja.
Automatai sužratėjo,
Vagių gaujos padidėjo,

Ėmė viską, kas pakliuvo,
Kas nuo amžių mūsų buvo.
Sėmė grūdus iš aruodo,
Nešė obuolius iš sodo,
Ėmė rūbus, arklius vedė,
Drąskė bites, kaip pagėdė.
Karves vedė, kiaules šaudė,
Net po lauką, avis gaudė.
Varė vyrus į vergiją
Žūt už Kremliaus karaliją.
Kas neklausė - tą nušovė,
Spardė, mėtė palei griovį,
Žmonės vaikšto ir galvoja:
Tikras rojus Lietuvoje;
Nėra duonos, nėra rūbų,
Nėra turty, viskas žlugo.
Visi žiūri Kremliaus sodan,
O čekistas gundo, rodo,
Kas tik vaisių skinti ima,
Stalins kinko į vežimą.
Liepia vežti į jo dvarą
Iš visų šalių, kas gerą,
Ką per amžius žmonės kūrė
Kraut į "genijaus" kepurę.
Kad ant galvos užsidėtų,
Gal daugiau proto-turėtų,
Bet makaulėj azijato
Pažangos nebesimato:
Kvailas gimė, kvailas dvės
Ir ant kartuvių kabės!

Sugalvojo vagių gauja
Seną kailį keisti nauju,
Nes senasis taip supuvo,
Kad jau vietos nebebuvo
Anei blusoms šokinėti,
Anei blakėms patupėti, -
O juk šito idealo
Komunistai tur be galę.

Susirinko prie šiukšlyno
Žmogūdžių visa šeimyna,
Susirinko posėdžiauti,
Kaip toliau reiks vagiliauti;
Kaip javus visus atimti,
Kaip daugiau mėsos paimti,
Kas kiek pieno turės duoti,
Kur girtuoklius reiks vežioti.

Kaip reikės miškus iškirsti,
Kaip turės dirvonais virsti.
Visi laukai išstremtųjų,
Į vergiją išvežtųjų.
Kiek fašistais pripažinti,
Kad galėtų susodinti
Į kalėjimus bažauti,
Čekos nagų paragauti.

Pasiskirstė kandidatais,
Apsikarstė automatais
Ir išėjo agituoti,
Kad už juos reikės balsuoti.
Iš jų valdžia bus geriausia,
Dėl plėšikų teisingiausia,
Kiek norės kas galės vogti
Ir degtinę viešai sprogti.

Žmonės tarėsi, galvojo,
Kad tur būt velniai atjojo
Mūsų kraštą apiplėšti
Ir visus švariai suėsti.
O plėšikai tik grūmoja,
Kad "tarybų" Lietuvoje,
Nors ir karste žmogus guli,
Dar balsuoti už juos turi.

O rinkimams priartėjus
Visos gaujos sukrotėjo,
Komjaunuolių, komunistų,
Stribų-Stalino čekistų.
Į kiekvieną butą ėjo,
Su durtuvais šokinėjo,
Kad visi turi balsuoti, -
Akli, kurti ir ligoti.

Kas miegojo, - duris laužė,
Kas neleido - langus daužė,
Triukšmą kėlė visą naktį,
Grąsino visus išplakti,
Jei balsuoti kas nedrįstų
Už vergiją komunistų,
Už raudonąją tironą,
Kuris minta tik žmogieną.

Kad vėliau skelbtų spaudoje,
Jog rinkimai Lietuvoje
Šimtu procentų pavyko
Ir balsų jau nebeliko. -
Komunistai dėžėn dėjo
Visus balsus, kiek turėjo,
Sąrašuose pažymėjo,
Kad juos rinkti visi ėjo!

KAS JIS?

Akys paniurę, veidas kaip vilko,
Nagai apskretę krauju lietuvio,
Kūnas padengtas skarmalu pilku,
Burnoje nėra žmogaus liežuviu.
Jis prirakintas prie automato
Dieną ir naktį, alkanas loja,
Kai tik lietuvi, kur nors pamato,
Jo vilko nasrai ir išsižioja.
Liepia jam būti vien tik žmogieną,
Kad sotus būtų, turi budėti,
Turi medžioti naktį ir dieną,
Savo valdovus dar papenėti.
Eina per laukus jis tamsią naktį,
Tupi sodyboj mūsų artojų,
Sėlina aukai kraują išlakti,
Kuria jis žemėj kruviną rojų.
O jei jau sočiai priėdęs būna,
Vistiek jo būdas nurimt negali,
Tada jis drąsko, kas tik pakliūva,
O žmones veža į niekšų šalį.
Jis ten juos šalčiu, badu marina,
Mišką gaminti pusnuogius varo,
Kas dirbt negali - žudo, kankina,
Į šaltą rūsį mirčiai uždaro.
Sis Kremliaus "vado" valkata plikas,
Žvėriu pavirtęs šlykštus sadistas
Savo vadina: "Aš bolševikas",
Partija sako: "Tai komunistas".
Bet mažinoji Teisybė eina
Su aleliuja ir meilės daina.

Ir girios ošia, ir vėjai ūšia,
Ir debesėliais plaukia dainužė.
Ten, kur Ji žengia, kapai pabunda
Ir jie įteikia Jai savo skundą.
Atneš Ji meilę Lietuvai mūsų
Ir bus Lietuva laisva nuo rusų.
Sugriš iš girių pulkai žaliukų,
Kurie čekistams sprandus musuko.
Sulauks vėl laisvės minios už grotų,
Nebus jų veide akių rasotų.
Gražins Tėvynė tuos, kur Sibire
Arba Vorkutoj kančias patyrė.
Galės vėl grįžti, kas savo žemę,
Kas kalbą myli ir laisvę remia.
O tiems, kas žuvo už savo šalį,
Kurių jau niekas prikliūt negali,
Supins Tėvynė meilės dainužę,
Niūniuos ją amžiais sena bakūžė.
Skambės jos aidas prie brolių kapo,
Kartos ją medžių musvirę lapai.

T U R I N Y S

TĒVINEI

Psł.

Lietuvai	9
Laisvės angojė	10
Tėvynei	11
Meliūski, motina Tėvyne	12
Po žygių ir kovos griausmų	13
Aš nemaniau	14
Lietuva, šalis rausvų saulėleidžių	15
Aušros belaukiant, ...	16
Tau, Tėvyne	17
Apie laisvą šalį	18
Išbučiavai mane	19
Tėvynei	20
Miškas ir lietuvis	21
Laisvės maršas	22
Manoji Lietuva	23
Laisvės kaina	24
Graži tu vargų Lietuva	25
Skundas prie kryžiaus	27
Tau, Tėvyne, dainų nesukursiu	29
Tave bučeliai išniekino	30
Tu kruvina, išniekinta	31
Vargstanti Tėvyne	32
Neisim iš Tėvynės	33
Kenčianti Tėvyne	34
Kovos keliu	35
Lietuviškas žodis	36
Čia mūsų žemė	37
Punktukas	38
Vargstančiai Tėvynei	39
Taip Gediminas nesapnavo	41
Gegutėle, tu negraudink manęs	42
Gonkelis	43

Didvyriai	44
Žaliuos šakelė	45

ŽUVUSIEMS LAISVĖS KOVOTOJAMS

Žuvusiems karžygiams	49
Partizanų kapai	50
Žuvusiems už Lietuvos laisvę	51
Mylėjot šią vargo šalį	53
Žuvusiam partizanui	54
Kovos draugui	55
Prie brolio kapo	56
Tu žuvai	57
Čis nebegriš	58
Nebesikels	59
Desanto mirtis	60
Žuvusiam broliui	61
Kritus už laisvę	62
Žuvusiam Plankiui	63
Mortuos voco	65
Partizano kapas	66
Ach, negaila	67
Oi verks smilčių kalnelis	68
Hamyrai ir Beržinkui	69
Žuvusiam Žaliūnui	70
Palapišių kautynėms paminėti	71
Kai Tu žuvai	72
Audra Tėvynėje	73
Žuvai už mielą bočių šalį	74
Lampeo, Šaltiniui ir Žibūnui	75
Žuvusiam draugui	77
Dėl Tėvynės	78
Šešių brolių auka	79
Žuvusiam kovoje už laisvę	80
Žuvusiam broliui	81
Girioje	82

Neprikels Tavęs Laisvės Varpas	83
Nežinomajam	84

LAISVĖS KOVOTOJAMS

Neapleisk mūsų	87
Ko reikia jiems?	88
Laisvės rytmetis	89
Kas tu esi?	90
Nakties žygis	91
Ne dėl turto lietuvis kovoja	92
Tesiaučia tironai	94
Partizano kelias	96
Nebeužtvenksi	97
Bus užena	98
Jei ateitų	99
Partizano ilgesys	100
Partizanų maršas	101
Partizanas ir giružė	102
Partizano liūdesys	103
Svečių sulaukus	104
Mergaitės svajonės	105
Žibuoklės	107
Prie laužo	108
Palaimink!	109
Partizanų Velykos	110
Sutiktiems broliams	111
Dubysos slėnių partizanai	113
Partizanų žygiui	114
Partizanų gyvenimas	115
Už Tėvynę	117
Apsirikimas	118
Partizanui	119
Nakvininkai	120
I kovą	121
Laisvės kovotojui	122

Jau šeši metai	123
Neliūdėki, motinėle	125
Ten, kur Dubysos vilnys banguoja ...	126
Lietuvos sakalai	127
Kas mums dvarai	128
Nakties žygiai	129
Žalieji vanagai miške	150

MOTINAI, BROLIUI, SESEI

Motiniai	133
Sudie	134
Kai Tėvynė mus šauks	135
Be laisvės vysta puikios gėlės	136
Partizano motiniai	137
Sudie, motule	138
Žibutė	139
Netolima diena	140
Iš lūpų liejosi malda	141
Neverk, sesute, prie brolio kapo ...	142
Atitaisyta klaida	143
Gaila	145
Sapnas	146
Laisvei švintant	148
Neverk, motule	150
Paulei	151
Bolševikmetis Lietuvoje	152
Lik sveika, mergele	154

KALINIUI, TREMPINIUI

Kalinio dalužė	157
Sibirian ištremtiesiems	158
Amžina atilsį	159
Tyliai gąsta paraudusi saulė	160
Kaliniui	161

Mylinajam	162
Lietuvos kankiniui	163
Želmenėlio daina	165
Vėl skambės dainos	167
Be namų	168
Kas laimę išrovė	169
Bėga metai	170
Sudie	171
Negrižta	172

RAUDONIESIEMS

Išgamai	175
Bolševikams	176
Tiktasis TS liaudies himnas	177
"Tėveliui"	178
Vivos plango	179
Sugrižk	182
Tautos išgamoms	184
Atvažiavo bolševikai	185
Stribams	187
Apie tarką	188
Stribai	189
Poema apie Staliną	190
Rinkimai "tarybų" Lietuvoje	193
Kas jis?	195